STERON

Copyright © 2024 by Martin Matuška

Úvod

„Láska dvoch ľudí je zrnko piesku, ktoré tisícročia obrusuje drsné hrobky dejín.“

Kira Ludlanov
(autorka pokročilého testu na intuika)

Vesmír je temnota trblietajúca sa miliardami svetiel, dualita, krása a šedá ničota... No Ezri bola v takom rozpoložení, že teraz by povedala – vesmír je ako zvyšok kožky po obriezke. Vysychajúci, ničotný, umierajúci a bezúčelný. Ezri sa cítila, akoby bola vesmír samotný. Ako tá koža, ktorú niekto po odstránení hodí do misky k ďalším, aby ju zahrabali do kompostu vlastnej ničotnosti.

V absolútnom tichu sa šíril len jediný zvuk – jej pravidelný dych. Oddychovala zhlboka, so zavretými očami. Ten posledný zvuk hmatateľne ševelil a aj keď bola samučičká sama, akoby s ňou prebýval aj temný prízrak a neviditeľnými pazúrmi sa jej zatínal do hrude, aby umlčal posledný zvuk v eternále. Mohutné zvieranie depresie, oplakávajúce krátku letmú známosť s niekým, o kom zistila, že ho absolútne nepoznala a nepochopila. Každým nádychom bojovala s vôľou o prežitie. Rozpoltená... Túžiaca po smrti, a predsa telo sa inštinktívne pridržiavalo posledného svetielka fyzična. Stačilo by tak málo, trošku viac odvahy a všetko by bolo preč. Smrť a vyslobodenie! Tam by nesplývala so samotou, strachom a nekonečným tichom. Ale by sa stala prázdnotou.

Keby ju mohol niekto v čiernote vesmíru sledovať, nevidel by prízraky, ťažobu a chuť umrieť. Necítil by ševelenie, ktoré bolo výplodom jej fantázie. Nerozoznal by tiež, že aj do dýchania sa musí nútiť a že do očí sa nederú slzy, lebo už dávno vyschli. Videl by len blondínu s podmanivo hlbokými, smutnými očami a tvárou, pre ktorú by sebestredná bohyňa krásy kľuvala sudičkám oči.

Ezri nebola krásna, lebo si to vyžaduje postava nejakej knihy. Nebola ani princezná s generáciami krvismilne páriacich sa predkov, posadnutých rodovými črtami a patrimóniom. Bola nádherná, lebo jej otec bol umelec. A ona jeho majstrovské dielo. Vymodeloval svoju dcéru na holografickej konzole. Celé dni strávil s manželkou a formoval budúcej ratolesti obočie, rozstupy očí, štruktúru lícnych kostí, tvar postavy, hrúbku podkožného tuku, veľkosť a farbu dvorcov bradaviek, stavbu reprodukčných orgánov a všetky tie veci, s ktorými sa páni radi hrajú a modelujú ich. Potom to poslal do inštitútu zdravotného dohľadu a kontroly populácie. Jeho tehotná žena o pár dní dostala injekciu s armádou mikroskopických robotov, nie väčších ako atóm, ktoré mali v pamäti uložené ním vygenerované znaky. Roboti zaútočili na plod a transformovali jeho genetický kód. Okrem toho, že zmenili chlapčeka rastúceho v manželke na dievča, pozmenili aj to, ako bude vyzerať. Ezrin otec chcel prvú dcéru. Chcel ju ako si ju vymodeloval! A odmietal sa spoliehať na hry prírody. Naprávať krivé zuby strojčekmi, nevyvinuté bedrové kĺby remeňmi.

Ian Mellon už pred počatím presne vedel, aké dieťa sa mu narodí a ako bude vyzerať v dospelosti. A keďže systém fungoval bezchybne a bez nečakaných prekvapení, Ezri sa stala dokonalou replikou jeho vyfantazírovanej vidiny ženskej dokonalosti. Všetci jeho priatelia rovnako dobre vedeli, ako bude jeho nenarodená dcérka vyzerať v každom veku života, lebo v jeho dobe bolo zvykom sa dobre vykonštruovaným potomkom pochváliť. Nástroj sa volal protoalbum a každý, komu ho Ian Mellon ukázal, mohol sledovať časovú os vývinu dcérky od plodu až po dospelú ženu, ako súvislý, zrýchlený film. Pootáčať si obraz z ktorejkoľvek strany. Ženy mohli pochváliť nádhernú ratolesť, chlapi s chechotom poznamenať poloperverznú poznámku o veľkosti jej ňadier, či opýtať sa, ako dlho modeloval spodnú partitúru a ako veľmi ho to bavilo. Boli takí, čo žartovne žiadali Iana o ruku nenarodenej dcéry pre svojich nenarodených synov, podaktorí pre seba. A vlastne nežartovali. Jej fotka dospelej ženy visela v obývacej izbe Mellonovcov ešte skôr, ako jej mamka dala život.

A táto už skutočná, dospelá, dokonale vymodelovaná blonďavá nádhera s vlasmi vo vrkoči a privretými očami teraz sedela v malej skokovej rakete, skoro na hranici vesmíru – aspoň toho, kam ľudstvo kedy nazrelo. Uvažovala nad samovraždou a pravidelne oddychovala. Napriek tomu nespala. Neopierala sa o pohodlnú opierku, nesnívala...

Laik by beztiaž v rakete možno pokladal za poruchu. No tu všetko fungovalo perfektne. Odkedy sa zmenil trh a veci museli vydržať dlhšie než do konca záručnej doby, prestali sa kaziť. Všetko bolo skrz-naskrz prelezené samoopravnou nanotechnológiou. Tá zacelila roztrhnuté tričko aj poškodený plášť lode; pri vstupe do atmosféry vedela zmeniť jeho tvar. Tie isté roboty na pokyn z čipu preskladali bavlnu do smokingu či kožucha. Na rande ste mohli za hodinu vystriedať desať večerných šiat a ani nevstať od stola. So záručným trhom vymizla aj korózia a zub času sa stratil s posledným zubárom v prepadlisku dejín.

Ezrina raketa vzhľadom na okolitý vesmír nehybne visela v nemennom bode, gravitačný podsvetelný pohon bol vypnutý a zotrvačnosť ju nikam neunášala. V jej blízkosti sa nenachádzal solárny systém, len nekonečná čiernota pokropená trblietavými perlami hviezd. Na konci povoleného, preskúmaného vesmíru len ona, ticho a jej temné prízraky minulosti. Pozorovateľ by si všimol, že loď stojí, iba podľa malej výstražnej bóje pár desiatok kilometrov od plavidla.

Možno laik by si myslel, že Ezri počas riadenia premohol krátky mikrospánok, ktorý ju každú chvíľu oprie do sedadla. Alebo že umelá inteligencia v počítači, neustále monitorujúca stav obsluhy, zaregistrovala alfa vlny mozgu a znížila tiaž, aby si pilotka mohla pokojne pospať. No Ezri nespala.

V skokovej medzihviezdnej lodi, na rozdiel od filmov z predkolonizačného praveku, nesvietilo na pa-

lubnej doske tisíc svetielok. Panel zúrivo neblikal a nezaplavoval pilotku bezvýznamnými informáciami. Na sociálnych sieťach sa už tridsať tisíc rokov prepieral ten istý „vtip." Niekto spravil na porovnanie dva obrázky. Jeden z vesmírnych lodí konštruovaných koncom dvadsiateho storočia, či z futuristických seriálov typu Star Trek. Druhý so záberom absolútne vyhasnutého, skutočného displeja súčasnosti. So zmenou vládneho aparátu na nevyhnutnú garnitúru sa zmenila aj filozofia podávania informácií ľuďom na absolútne nevyhnutné. Preto panel v lodi sa dal nájsť iba podľa jemne zvýrazneného, dozelena podsvieteného okraja obrazovky. Aby piloti vedeli, kde je a že funguje bezchybne. Ak na ňom nesvietil okrem zeleného rámiku žiaden údaj, všetko bolo v poriadku. Nemať raketa štandardné osvetlenie v kokpite, nutné na to, aby oči pilota neprivykli na temnotu a po vortexovom skoku nedošlo k oslepeniu, kokpit súčasných rakiet by bol podobne temný ako okolitý vesmír. Vôbec kokpit nepôsobil ako riadiaca kabína plavidla schopného prekonávať desiatky svetelných rokov za pár sekúnd. Ale ako dávno vyhasnutý panel bez šťavy. K dokonalej apokalyptickej karikatúre technológie vyhynutej rasy chýbalo iba, aby bol panel zaprášený.

Loď nijako nebzučala, neozýval sa rádiový šum, kroky technikov, rozhovory posádky. A neozývalo by sa nič z toho, aj keby pilotka nebola na palube sama. Jediné, čo zo „strojovne" prenášali reproduktory, bol zvuk nabíjania skokového motora. Piloti vraveli, že bez toho zvuku si pripadajú, akoby skákali naslepo. UI – umelá inteligencia v počítači čakala na konanie pilota. Matka vedela, že nemôže Ezri rušiť pri meditácii. Pilot pred skokom upokojoval telo a navodzoval hlbší tranz. Aj napriek tomu sa opýtala: „Prečo sme tu, Ezri?" Matka mala príjemne modulovaný ženský hlas a monitor na ovládacom paneli sa rozsvietil, aby pilot rozoznal, že rozpráva počítač.

Ezri neodpovedala. Uvedomovala si, čo sa Matke nepozdáva. Nachádzali sa na okraji ramena galaxie preskúmaného, povoleného vesmíru. Obvykle temný displej pilota predsa len tentokrát zobrazoval dve informácie. Neďalekú výstražnú bóju a červenú priamku navigačnej mapy, upozorňujúcu na nízku vzdialenosť hranice povoleného vesmíru.

Matka varila pozitrónový mozog v snahe pochopiť, prečo sa Ezri odvážila skočiť na kraj povoleného vesmíru. Dokonca tak na okraj, že keby ju skoková odchýlka vyniesla len štvrť parseku mimo, porušila by zákaz vstupu do neutrálnej zóny s exo planétami.

UI v neďalekej bóji sledovala konanie lode a nehlučne komunikovala s Matkou o Ezriných úmysloch. Aj keď vláda tvrdí: UI-čka to nerobia.

Pilotka sa náhle zmenila zo statickej depresívnej sochy so smutnými očami, na trhane pulzujúci sled diapozitívov. Vytiahla z úst žuvačku, čo samo o sebe muselo byť Matke podozrivé, rovnako jej neľudsky rýchle pohyby. Nalietali spolu tisíce hodín a pilotka nikdy nežuvala. Aj prežitok žuvať takmer vymizol a žuvačky boli zaradené spolu s ostatnými potravinárskymi jedmi na smetisko predkolonizačného praveku.

„Ezri... To by si nemala robiť." Ozval sa zmätený hlas Matky, lebo pilotka žuvačku nalepila na kameru namierenú na kreslo pilota.

Vraveli im, že slúži na opticko-termálne monitorovanie stavu živej obsluhy. Že to počítaču umožňuje pohotovejšie reagovať na nesústredenosť, alebo iné zlyhanie pilota. A tiež tam bola na prenosy z prípadného TURBA. V pilotnej kabíne sa kvôli možným teroristickým útokom nesmel nachádzať hologrid a tá kamera bola jediná možnosť, ako mohla UI v lodi sledovať živú obsluhu.

V ďalších neľudsky rýchlych pohyboch sa pilotka sklonila, rozzipsovala tašku, vytiahla zariadenie nedávno zakúpené na čiernom trhu. Mamuťou silou strhla panel chrániaci počítačové jadro a strčila do

konektora určeného pre technikov ilegálnu mašinku. Bežný človek by mal z jej pohybov iba päť diapozitívov. Ezri musela konať rýchlo. Ak by sa Matka rozhodla prevziať kontrolu nad plavidlom, jej plán by stroskotal.

„Ak chceš mať súkromie Ezri, stačí povedať, aby som vypla monitorovanie." Ozvala sa matka urazene. Aj napriek tomu, že UI triedy E v lodiach nesmú mať emotívny koprocesor, vyjadrovali emócie. Obzvlášť tie chlácholivé, upokojujúce a meditatívne. Všetko pre ochranu verejného blaha a zabráneniu chybe pri cestovaní.

„To tak..." Pomyslela si.

Tá druhá (v jej hlave) tiež nerozumela Ezriným úmyslom a po chvíli sa ozvala:

„Čo presne robíme?"

Pilotka neodpovedala ani myšlienkou. Nebol čas a nesmela stratiť získanú koncentráciu. Matka v lodi už nepovedala nič.

Pilotka sa prudko obzrela cez plece, aby sa aspoň pohľadom rozlúčila s povoleným vesmírom, pripomínajúcim vysvietené veľkomesto. Žiara hmloviny ramena ako prst ukazujúci cestu domov. Späť do krajiny depresie. Vôbec pri tom pohľade nepocítila vzrušené trilkovanie človeka clivého za domovom a túžbu vrátiť sa. Respektíve nerobiť, čo sa chystá urobiť. Práve naopak. Pohľad na domov dal silu peklu, ktoré s ňou sedelo v rakete, zovrelo zverák depresie a teraz sa prízraku podarilo úplne jej zastaviť dýchanie. Na ten moment, kým sa dívala na hmlovinu. Smutné oči sa predsa len orosili, no nie smútkom. Ale pocitom zúfalstva. V nepovolenom vesmíre boli matne svetielkujúce hviezdy, zdanlivo strašne vzdialené, a nekonečná temnota. Akoby to bol pažerák beštie, ktorá zhltne každého odvážlivca. A ona sa túžila nechať zhltnúť. Lebo pažerák jej na rozdiel od domova pripomínal kvitnúcu zelenú lúku, plnú štebotavého vtáctva a pri pohľade pred seba, pri pohľade do vlastnej, neznámej budúcnosti, nad ňou beštia takmer nemala moc. Pazúre uvoľnili dýchanie a prvýkrát vôbec, po dlhom čase, ucítila vzrušenie z neznámeho. Vidiny nového, dokonca silnejšie ako strach a zúfalstvo.

Podľa zákona civilista nesmel vstúpiť na nepreskúmanú planétu. Ani opustiť Bilderbergové kolonizačné pásmo. Prvý odstavec vyhlášky o prvom kontakte. Keby... Keby náhodou bola planéta obývaná inteligentnými bytosťami, musel byť školený diplomat prvý, kto domorodé obyvateľstvo kontaktuje. Diplomati zboru Elite mali genetické úpravy s najvyšším stupňom genetickej modifikácie – piateho stupňa. Nadľudská sila, reflexy, absolútny top tréning – fyzický psychologický a znalosti, aké mohol poňať len geneticky upravený mozog, s eidetickou pamäťou a špeciálnym čipom.

Ezri ako väčšina detí chcela vstúpiť do zboru Elite. A ako každé dieťa, robila testy. Pochopiteľne sa chcela stať pilotom. Testy robili povinne všetky deti, no len mizivé pol percento zo stovák miliárd uspelo. A len jedno percento z nich sa dostalo do zboru Elite. A len jedno percento z nich sa dostalo ku genetickým vylepšeniam. A z toho malého množstva, len päť vyvolených za generáciu, sa stali diplomatmi. Poznala všetkých tých ľudí po mene.

Ezri spravila testy. Dostala sa do zboru. No nie medzi päticu diplomatov. Splnila si sen a zaujala pilotskými kvalitami. Umelá inteligencia triedy E bola tak chytrá, že ste sa s ňou mohli hodiny rozprávať a nepoznať, či sa bavíte s človekom. Androidi s UI triedy E sa chovaním, pohybom a rečou nedali rozoznať od ľudí a keby nemali označenie, takmer nikto by netušil, že sa rozpráva so strojom. No aj napriek schopnosti ľudstva naprogramovať super-inteligentné stroje, schopné na základe známych poznatkov vyvíjať nové technológie, komponovať nádhernú muziku, Sentik na rozdiel od bežného človeka rozoznal, či dielo

stvoril stroj, alebo ľudský umelec. Hovorili, že v tom cítia dušu. Aj podobných ľudí náborové centrum Elite hľadalo. No najcennejší boli piloti. Počítač reagoval stotisíckrát rýchlejšie ako človek, dokázal uhnúť torpédu letiacemu podsvetelnou rýchlosťou zo vzdialenosti niekoľkých kilometrov, s loďou klasifikovanou ako „stredná zážihová rýchlosť." No aj keď počítač-pilot dokázal uhnúť strele, ktorej človek nikdy uhnúť nemohol, počítač pilot nikdy neprekonal pilota človeka. Pretože čo sa človeku nepodarilo ani za tridsaťtisíc rokov vývoja skopírovať do strojového kódu umelej inteligencie, bol najrýchlejší rozhodovací zmysel vo vesmíre a zároveň najtajuplnejšia ľudská schopnosť.

Intuícia.

Intuícia dovoľuje šachistovi spraviť ťah behom niekoľkých sekúnd. Počítač dokáže zrátať všetky možnosti pohybu šachových figúrok od prvého ťahu po koniec hry v jenom mihnutí oka. No šachista ťahajúci intuíciou jednu z piatich hier proti počítaču vyhrá. Možno aj preto boli šachy, „hrou pilotov."

Nikto nevie vysvetliť ako je to možné, ani ako intuícia funguje. Nikto to nevedel vysvetliť aj napriek tomu, že už v dvadsiatom prvom storočí počítač v hrách zničil všetkých šachových veľmajstrov. Až o dvesto rokov neskôr, keď už nikto proti počítaču neskúšal hrať šachy, lebo sa medzitým stroje závratne vyvíjali a boli považované za neporaziteľné, neznámy autor vyvinul novú verziu šachu, ktorá mala nekonečný počet možných ťahov a narodil sa človek, ktorý najnovší super počítač v šachoch rozdrvil. A rovnako to bol človek, ktorý spravil prvý vortexový pilotovaný skok v priestore. Odvtedy s naprogramovaním UI a zistením, aká je intuícia dôležitá, organizácia Elite hľadá Intuikov, ktorí majú túto schopnosť rozvinutú viac ako iní.

Ezri spravila test na Intuika. Druhý test ukázal, že je rodený pilot. Prešla akadémiou a skončila najlepšia v ročníku. Prekonala osemnásť z dvadsiatich pilotovacích rekordov. Preto aj ju galaxia poznala po mene ako najlepšieho žijúceho pilota. A najlepší zo štyristo triliárd, nie je zlé pre kohokoľvek ego. A keby aj v najodľahlejšej kolónii osídlenej ľuďmi existoval lepší, aj keď len čerstvo narodený pilot, nové testy by ho našli. Ezri dostala najlepší výcvik, tvrdý fyzický tréning, dočkala sa aj istých genetických vylepšení. Označených ako štvrtá generácia. No bojovala v telocvični s diplomatmi. Kým ona vedela pri 1g vyskočiť do desať metrovej výšky, oni dvakrát vyššie. Ak ona rukou rozmliaždila žulu, oni korund.

V balíčku štvorkových vylepšení bola regenerácia na úrovni dorastania odtrhnutých končatín a ako aktívny pilot mala nárok na omladenie bez nutnosti schválenia ministerstvom sociálnych vecí a rodiny. Ak by ostala bezúhonná. Ak sa jej bude chcieť robiť pilota večne, systém jej umožní tak dlho žiť. Alebo kým ju niekto nezostrelí. Či už teroristi, hraniční piráti, alebo novo objavená rasa, ktorá by sa ukázala ako nepriateľská. No posledná možnosť bola skôr úsmevná. Lebo kamkoľvek ľudia prišli, aj napriek osídleniu stoviek tisíc planét, vesmír zdal sa byť pustá, opustená mrcha a ľudstvo jediné inteligentné, čo v ňom vzniklo. Z dvadsaťosem miliárd preskúmaných planét sa nenašli ani na jednej čo i len pozostatky vyspelej, dávno vyhynutej rasy. Ľudstvo lietalo z planéty na planétu, objavovalo nové, plánoval sa v blízkej dobe výskum susednej galaxie, no napriek tomu, že takmer v každom solárnom systéme nachádzalo aspoň jednu planétu vhodnú pre život, vodu v kvapalnom skupenstve, takmer na každej piatej bola pre človeka dýchateľná atmosféra, nič komplexnejšie ako primáty nestretlo. Akokoľvek to znelo matematicky nemožne, taká bola skutočnosť.

Ezri stlačila tlačidlo hybernačného zariadenia a displej úplne zhasol. Rovnako osvetlenie kokpitu a ona zostala v čiernote. Teraz sa rozsvietil susedný, malý, núdzový displej záložného počítača. Signalizoval pripravenosť katapultu, skokový motor funkčný, brzdiaci pod sedadlom pripravený a zásobník nanitov

plný. Nanity sa v prípade potrieb mohli sformovať do padáku, tepelného štítu (v prípade vniknutia do atmosféry), gigantického balónu v prípade pádu na planétu bez atmosféry, či zaplniť kokpit prekysličenou dýchateľnou kvapalinou, umožňujúcou prežiť šokovú vlnu explodujúcej hviezdy. Rovnako sa rozsvietilo pár senzorov s ukazovateľmi teploty a zložením vzduchu. Kontrolka ukazovateľa kyslíku v katapultačnom zariadení bola na maxime. Pokiaľ bola súčasťou lode, dýchala lodný kyslík. Katapultačný počítač sa poplašene rozjačal.

„Zaznamenaná kritická porucha lode. Prítomnosť Matky nezistená. Životné funkcie obsluhy v poriadku, stav bdelý. Odporúčam evakuáciu. Vykonať?“

Na tlačidle „áno“ nabehlo tridsať sekundové odpočítavanie. Priekupník sa zmienil, že sa to stane. Ak stlačí nie, počítač vyšle SOS signál a kontrolu nad plavidlom preberie automatická, bezpilotná, záchranná misia.

Ezri mala tridsať sekúnd, aby zariadenie na obídenie druhého počítača napojila na mini-PC od priekupníka. Trénovala to stokrát, dokázala ich prepojiť za dvadsaťdva. Teraz sa jej mierne chveli ruky. Pre istotu všetko robila pomalšie. Vedela, že to stihne. Aj vďaka meditácií, ktorá tentokrát nebola pred náročným skokom, ale na upokojenie. Potrebovala sa upokojiť presne na chvíľu, kedy sa chystala porušiť najvyšší zákon federácie. Samozrejme, že tajná služba vie o každom zariadení aké kúpila od priekupníka, aby odpojila palubný počítač. Pravdepodobne už vyštartovali stíhacie rakety. V niektorej bude aj Diplomat. Vedela... Že vedia... Zrádza ich najlepší pilot. Predstavila si niekde v centre húkať vyššieho dôstojníka:

„Už to začalo, máme možno minútu, kým opustí priestor. Bez UI môže skočiť len naslepo. Chcem mať sondy na všetkých možných miestach v dosahu slepého skoku. Ak sa niekde objaví, chcem to vedieť hneď! Môžeme skákať s pomocou počítača, ona nie. Iba samovrah by to skúšal dvakrát.“

Nebolo možné urobiť riadený, vortexový, smerový skok v priestore bez počítača. Intuícia jej mohla pomôcť skočiť ďalej, predpokladať pohyb telies, vzďaľovanie objektov, gravitačné vplyvy, no počítač potrebovala, aby vyrátal množstvo energie. Intuícia pilota povedala kam. To počítač nedokázal. Bod kam sa chcete presunúť sa stále mení. A aj najpresnejší model vesmíru v počítači nemohol rátať so všetkými variantami tak dokonale ako Intuik. Ako počítač šachista vedel koniec hry a predsa to mohlo skončiť inak, len človek Intuik dokázal určiť skutočnú polohu bezpečného skoku vo vesmíre. Keby stroje v prvej vojne ľudstvo vyhladili a nie zotročili, nikdy by nemohli cestovať vesmírom nadsvetelnou rýchlosťou. A práve intuícia dovolila ľudom znovuzískať slobodu a žiť so strojmi v prímerí. Symbióza bola nutná.

Človek mohol skočiť bez počítača maximálne jeden svetelný rok. Tak ako počítač bez človeka. A aj pri podobnom skoku bola pravdepodobnosť prežitia jedna ku desiatim. Pre obe strany... Existoval príklad, na ktorý trénujú pilotov, kedy hviezda meniaca sa na supernovu v systéme, kde sa ocitnú, vytvorí dostatočný pulzný efekt na zničenie počítača. Ak sa pilot objaví v takom systéme a potrebuje ujsť pred šokovou vlnou z explózie hviezdy, učia ich, ako spraviť skok na bezpečnú vzdialenosť. Robí sa to len na simulátore, ani v rámci tréningu nie je pilotom dovolené skákať bez PC naostro. Piloti sú priveľmi vzácni, aby si dovolili strácať deväť z desiatich.

Ezri musí skočiť ďalej ako svetelný rok, ak chce uniknúť. Vortex vznikajúci po skoku sa destabilizuje osem minút. Oni sú schopní prehľadať so súčasnými senzormi okruh jedného svetelného roku za štyri minúty. Podľa oficiálnych tvrdení. Ako na všetky oficiálne vládne tvrdenia si preto Ezri na tieto čísla prihodila násobok dvadsiatich, aby mala istotu. Šanca na prežitie slepého skoku nad dvadsať svetelných rokov bola astronomická. Aj po vydelení vládnych vyhlásení dvadsiatimi. Všetky tieto veci rezonovali v

hlave, aj preto sa jej chveli ruky, kým konečne odpojila počítač. Stihla to šesť sekúnd pred limitom a otázka katapultácie zmizla.

Zhlboka sa nadýchla a zahľadela do temnoty. Ruky sa jej triasli. Už nebolo cesty späť. Zákon bol porušený, prenasledovatelia na ceste. Zatiaľ síce porušila iba zákon o neautorizovanom odpojení UI, no aj to stačilo na pár rokov väzenia, zničenú kariéru, mediálny teror, diskreditáciu jej a jej rodiny...

Napojila sa na VK-čko a zahľadela do vesmíru. Prvýkrát to bol odporný pocit, akoby padla do slizu. Nervový systém namiesto tela nahradil vesmír. Nedostávala informácie o pohybe ruky, tlkote srdca, ale o pohybe planét, pulzovania hviezd, slapových silách, dráhach asteroidov, zložení, hmotnosti každého objektu v dosahu. Čím bližšie, tým informatívnejšie. Po objavení VK-čka prví ľudia napojení na skokový interfejs bez mentálneho tréningu pod návalom informácií zošaleli. Pocit tepla a studena zároveň. Kolosálnosť a sila vesmíru, akoby to boli svaly. Pocit nekonečna, nedozernej černoty, chladu blízkeho absolútnej nule a všetko to zahalené tieňom temnoty.

Pri skoku musela nasmerovať myseľ na miesto, stlačiť ručné ovládanie energie a držať, kým bude mať presné množstvo potrebné na objavenie sa v bode, ktorý určila. Ak dá skokovému motoru len o miliónu viac, alebo menej energie, skok sa stáva chaotický. Na to stláčanie potrebovali UI. Ľudský mozog to jednoducho nedokázal.

Ezrina jedinečná schopnosť, ktorá z nej robila najlepšieho pilota, spočívala v schopnosti dovidieť v slizkom nervovom systéme vesmíru najďalej a bola schopná určiť najvzdialenejší skokový bod. Veľmi dobrí piloti dokázali skočiť aj sto svetelných rokov. Priemerní päťdesiat. Rekord bol sto pätnásť, kým Ezri neskočila sto dvadsať. A potom ho trikrát prekonala a posunula hranicu na sto deväťdesiat. Z neznámeho dôvodu po nej potom všetci chceli pomenovať školy, ulice, dostala bustu v sieni slávy akadémie a pri návšteve verejných priestranstiev podpisovala kartičky všetkým deťom. S nástupom holo-matríc stratila kontrola myslenia pomocou filmových celebrít zmysel a ľudstvo už nejavilo o hercov záujem. Museli deťom dať nové vzory. V komunistickom systéme to bol ako inak, špičkový pracovník. Pilot!

Ezri sa koncentrovala na tridsať svetelných rokov a stlačila tlačidlo. Hlas v hlave, Tá druhá, na ňu bliakala, či sa zbláznila. Jačala už od momentu, kedy odpojila Matku. No Ezri chcela mať istotu a radšej zomrieť na prvýkrát, ako potrebovať skočiť ešte raz. V okruhu tridsať svetelných rokov ju tiež časom nájdu, no bude to pátranie naslepo, podsvetelným pohonom sa dalo vzdialiť a ak sa jej podarí schovať, eventuálne ju vyhlásia za mŕtvu. Skočiť tridsať svetelných rokov naslepo bol koniec koncov akt samovraždy. Podľa štatistky ju tak zaradia len k ďalšiemu pilotovi, čo si siahol na život podobným spôsobom. Už sa nedalo cúvnuť. Tlačidlo bolo stlačené, pulzný motor sa nabíjal. S pustením príde výboj. Upriamila myseľ na miesto skoku a nechala intuíciu aby povedala kedy bude dosť energie. Pravou rukou držala spojené tri prsty ako súčasť meditačnej techniky. Testy z akadémie a skúsenosti zo simulátoru hovorili, že už prešvihla energetické maximum na skok. No nepočúvala tento hlas a čakala na intuíciu. Čas plynul a inštinkty sa búrili. Už dvojnásobne prešvihla limit energie na tridsať svetelných rokov. Zomrie.

Ďalšia sekunda a žiadna rada z podvedomia neprichádzala. Aj napriek dokonalému mentálnemu výcviku panikárila. Rozpojila prsty, znovu spojila a zhlboka sa nadýchla, aby obnovila meditáciu. Už mala viac energie ako na skok o sto svetelných rokov. Loď exploduje, ak nezadá koordináty. No nikto nepovedal, že nemôže skúsiť zmeniť destináciu. Znovu sa koncentrovala a obalila vedomím loď. Ucítila mohutné, nepredstaviteľné zamknuté množstvo energie zmietajúce sa pod rukami. Zúfalo čakala na radu, ktorá by pomohla nasmerovať na bod vo vesmíre podľa množstva nahromadenej energie. Učili ich, že takto to

nefunguje. No v posledných sekundách života, kým sa živí nádej, sa dá stále dúfať, že im aspoň v tomto klamali. No intuícia mlčala.

Energetická kapacita motora sa blížila k maximu. S kapacitorom na maxime sa raketa automaticky pokúsi o skok na zadané súradnice, aby nedošlo k preťaženiu. No Ezri žiadne súradnice nezadala. Keby skočila s plným kapacitorom na tridsať svetelných rokov, stala by sa akurát gigantickou, submolekulárnou, fontánovou petardou. A žiaľ aj to maximum sa nedalo oklamať tým, že jednoducho nastaví koordináty na maximum, lebo aj pri maximálnej hodnote bola pár terajaulová odchýlka, ktorá mohla vo vesmíre znamenať desiatky svetelných rokov. Koordináty sa musia presne zhodovať s množstvom energie.

Mrkla na kontrolku červeného políčka blížiacemu sa k maximu a ťažko prehltla. Čelo zaliali kropaje potu. Znovu spojenie prstov a pokojný nádych. No meditáciu stratila, Tá druhá jačala. Ostávala sekunda do naplnenia a automatického skoku.

Umrie... Stále viac sa rozširujúcimi očami bezradne pozorovala kontrolku.

Ruka na tlačidle motora sa triasla, no kŕčovito ho držala stlačené. Tlačidlo aj napriek protišmykovému materiálu začalo prešmykovať pod spotenými prstami. No niečo povedalo: „teraz".

„Tá druhá", poznajúc fyzikálne zákony, ziapala - nie, no intuícia upokojovala. Chcela, aby tlačidlo pustila. Mala chuť kričať s Tou druhou, „šibe ti, nezadala som koordináty," no intuíciu považovala za najväčšiu autoritu vo vesmíre a neváhala počúvnuť. Pustila. Podvedome, ako klavirista hrajúci roky natrénovanú skladbu, sa mysľou zamerala na vesmír. Čas medzi uvoľnením energie a vytvorením vortexu bol dvadsať milisekúnd. Pilot potreboval dve sekundy aby určil lokáciu. Preto nebolo možné skočiť spôsobom, že sa najprv uvoľnila energia a potom určila destinácia. Ezri to stihla.

Nerobila to ako vždy - vedome. Akoby ani nepoužila VK-čko. Záblesk, pretlak v ušiach, zvonivé „blemb" sprevádzajúce každý skok, svetelný výboj, zasyčanie, zúfale zavytie samoopravného trupu, zdesené jačanie „Tej druhej" a znovu výhľad na vesmír. A ticho.

Ak by skočila dobre, respektíve dostatočne na prežitie, mal nasledovať pocit dezorientácie, lebo sa nenachádzala, kde mala. Aj pri správnom skoku predsa len existovala odchýlka niekoľkých stotisíc kilometrov. Ten pocit sa nedostavil. Vedela, kde je. Aj to, že skočila spôsobom, ako doteraz nikto neskúšal a ako nebolo možné. Porušila tri fyzikálne zákony, ale čo bolo najlepšie, ocitla sa presne tam, kde chcela. Skočila presnejšie než kedykoľvek predtým s počítačom a ešte aj prekonala svoj rekord. Skočila celých päťsto svetelných rokov. Bez UI. A nastavila kurz za menej ako dvadsať milisekúnd. Nemožné...

Trvalo minútu, kým si spomenula, že nedýcha a nemrká. Neveriacky pozorovala exteriér rakety a navigačné prístroje. Je mŕtva a toto je len „popieranie?" Ako...? Ruky sa klepali, čelo perlilo kropajami potu. Dostavil sa náhly pocit nevoľnosti z obrovského stresu a skôr, ako sa stihla nahnúť z kresla, sa povracala. Vôbec nemala pocit, že to vyšlo náhodou. Až teraz začala brať vážne to, čo pred útekom pokladala za šialenú historku. Mala istotu, že by to vedela zopakovať. Pretrela si samočistiacim rukávom ústa a zamyslene študovala solárny systém, v ktorom sa ocitla. Vo vizuálnom dosahu nebola planéta, no na VK-čku mala trojplanétovú sústavu. Ako platilo, že mach rastie na severnej strane stromu, platilo aj, že planéta v jedno-hviezdnom systéme vzdialená zhruba na vzdialenosť zeme bude mať na deväťdesiat percent pre človeka dýchateľnú atmosféru a vodu v kvapalnom skupenstve.

Cieľom každého skoku bolo dostať sa čo najbližšie k planéte podobnej Zemi v systéme, aby ste podsvetelným letom strávili čo najmenej času. No zároveň dosť ďaleko, aby ste neskočili do atmosféry. Ezri skočila priamo na geostacionárnu orbitu. Až keď ju rotácia rakety otočila okolo osi, dostala sa jej do zorného

poľa modrá planéta. Celý ten čas premýšľala, že nezmysel so skákaním bez PC bola ďalšia lož. Aby držali pilotov pod kontrolou. Alebo to bola historka vymyslená strojmi, aby nasledujúca vojna proti ľudom neznamenala koniec mašín. Na manévrovanie rýchlejšie ako dokáže človek, stačila aj UI triedy B, teda UI, ktorá nebola zákonom klasifikovaná ako život.

Až tak nafúknuté ego z prvého miesta medzi triliardami ľudí na pilotskom rebríčku nemala, aby predpokladala, že má špeciálnu schopnosť, ktorú nemá nikto iný. Musí vyskúšať ďalší skok. Ešte ďalej. Jej parakinetický letový dosah, kam „dovidela," bol osemsto deväťdesiat svetelných rokov. A stačila na to práve tá malá desatinka viac času, za aký držala tlačidlo. Aj takto naddimenzovaný dosah pre priemerných pilotov bol len bezpečnostné opatrenie. Ezri si už dávno kládla otázku, prečo priemerní piloti dovidia na tristo svetelných rokov, ak môžu skákať iba štyridsať. Ak niekto prišiel na spôsob skoku, aký práve objavila, pravdepodobne ho umlčali.

Ďalší skok už nebol emotívny. Robila ho strojovo ako všetky v kariére pilota. Držala tlačidlo, sústredila sa na loď, pustila a záblesk... Skočila osemsto svetelných rokov hlbšie do nepreskúmaného vesmíru. Rovnobežne s plánovaným kolonizačným pásom, no bezpečne vzdialená od centra galaxie. Znovu presne na geostacionárnu orbitu planéty, dokonca tentoraz okienkom otočená na horizont. Modrá, plná oceánov.

Chvíľu bezradne študovala chaos výstupných údajov zo senzorov. So správnym softvérom by to išlo, no načo vyvíjať softvér, keď to za vás vyhodnotila UI? Takto mohla pozorovať planétu len cez VK-čko a okienko. Bola krásna, odhadom deväťdesiatpäť percent oceánu. Množstvo vody malo za následok, že voľným okom rozoznala tri masívne cyklóny. Búrky veľké skoro na desatinu viditeľného povrchu. Rotácia planéty bola pozorovateľná voľným okom.

Každé malé dieťa dostáva genetický posilňovač, ktorý robí telo imúnnejšie na výkyvy tepla, a nanity ako posilňovač imunitného systému, ktoré zabíjajú všetky druhy baktérií a vírusov. Aj laktobacily v črevách boli nahradené u bežných kolonistov nanitami, aby spriatelené baktérie v cudzích prostrediach nemutovali. Toto s posilňovačom imunity je jediné, čo bežný občan dostane. Telo upravených ľudí v zásade neprijíma cudzie mikroorganizmy a nijak nemení existujúce. Ľudia museli značne prerobiť imunitný systém, aby bakteriálne ochorenia na rôznych planétach nemutovali. Predtým bol nevyhnutný systém karantén po celom Bilderbergovom páse.

Unavene klesla do sedačky a v momente na ňu všetko doľahlo. Zatiahol sa zverák depresie. Už nikdy neuvidí priateľov, manžela, domov. Rodina, zábavy, dobrá večera, muzika, tanec, šport... Na všetko sama. Návrat do kolónií by znamenal doživotné väzenie. V jej prípade pravdepodobne smrť. Nikto by neriskoval, že vytára spôsob, akým sa dá skákať. A o Ezri sa s prehľadom dalo povedať, že mala najväčšiu mediálnu moc vo vesmíre. Každý novinár v galaxii visel očami na jej ústach zvedavý, čo celebrita a najlepší pilot v dejinách povie.

Zovrelo jej hrdlo. V snahe zastaviť náhly nával depresie a ťažobu sa zhlboka nadýchla, použila meditačné cvičenia a aby zamestnala myseľ, prešla pohľadom po zadnej časti prepravného modulu. Typ rakety stredná trieda. Zásoby jedla a vody na tri týždne. Absentoval vlastný replikátor potravy. Ak je celý nepreskúmaný vesmír neobývaný ako preskúmaný a ľudia sú jediné inteligentné stvorenia, ktorým sa teraz musí vyhýbať, čaká ju osamelý život. To všetko si predtým uvedomovala. No jedno je uvedomovať a druhé prekročiť most. Suché oči vystriedalo náhle orosenie. Tak prudké, že sa jej rozmazali údaje zo senzorov a modrá planéta sa menila na machuľu. Nesmie si to pripúšťať. Nesmie... katarz by znamenal smrť.

Jediné čoho mala nekonečne veľa bolo palivo, čas a vzduch. Bez jedla sa dá prežiť pár mesiacov s jej

genetickými vylepšeniami. So zásobami, ktoré má na tri týždne, pri normálnom stravovaní, keby išla na prídely, pár rokov.

„Odteraz som tvoj jediný spoločník." Ozvala sa Tá druhá v hlave.

Všetci piloti trpeli schizofréniou. Čím silnejšia intuícia, tým silnejšia schizofrénia. Bol to hlas, čo sa snažil pilota priviesť k rozumu, keď sa riadil intuíciou. Ona ju volala „Tá druhá." Veľa pilotov dávalo mená svojmu druhému schizofrenickému ja. Často aj pri televíznych rozhovoroch odpovedali na otázky novinárov typu: „...keď ste robili posledný nebezpečný skok, čo na to hovorilo vaše tieňové dvojča?" Tak ich volali novinári. Niektorí piloti sa verejne „hrdili" menom pre rozdvojenú osobnosť.

No Ezrin problém nebola Tá druhá v jej hlave, ale blížiaci sa pilotný katarz. Jediný známy spôsob ako mu predísť, bola prechádzka na otvorenom priestranstve. Za slnečného dňa. Pod mrakom to nefungovalo. Na nočnej strane planéty to nefungovalo. Ani pri pohľade z vesmíru na hviezdu. Najlepšie rovníková oblasť a žeravá guľa na poludní. Nikto v tridsať tisíc ročnej histórii vortexového skákania nikdy nepodal rozumne znejúce vysvetlenie prečo to zaberá. A nie vždy to fungovalo. No ak na pilota išiel katarz, mal dokonca povolené prerušiť bežnú letovú dráhu a namieriť k najbližšej planéte, aby „vystrel nohy." Väčšina to nestihla, nebol poruke solárny systém a nebolo možné ani skočiť do najbližšieho. Ak na pilota išiel katarz, NESMEL za žiadnych okolností skákať. Jedno z prvých pravidiel letov vesmírom. Niekedy prišiel záchvat tak náhle, že pilot nestihol ani vybehnúť z domu na zadný dvor do záhrady na slnečný deň. Niekedy prichádzal pomaly. Skoro vždy prišiel, ak pilot podľahol depresii. Teraz sa blížil rýchlo. Ezri nasmerovala raketu na klesanie rýchlosťou, že zvracala od preťaženia, ktoré vyskočilo na dvadsať tri gé (bez UI ho musela kompenzovať ručne) a rovnako pri brzdení. Raketa dopadla na pláž ako delová guľa, zdvihla do výšky tsunami piesku a samoopravný, rozžeravený trup zavýjal, div sa nerozpolila. Nemala ani toľko času, aby prečítala údaje o atmosfére a šmarila rukou po červenom tlačidle pri dverách prechodovej komory na núdzové opustenie rakety v prípade katarzu. Aj na to mali lode protokoly. To červené tlačidlo umožňovalo otvoriť oboje dvere prechodovej komory súčasne. Ak nebola vo vesmíre. Loď v tomto prípade kontaktovala Bio čip pilota, či ide o katarzný poplach. To aby zas teroristi nemohli zabiť celú posádku jej vypustením do vesmíru. Alebo keby sa o tlačidlo náhodou niekto oprel. Mohol ho stlačiť ktokoľvek, no iba pilot s odozvou a fungovalo iba ak loď na planéte dostala pozitívnu identifikáciu hroziaceho katarzu. Za predpokladu, že v lodi funguje UI. Bez UI tlačidlo nefungovalo. Ako práve Ezri zistila. Naozaj to doteraz netušila. Zvolila preto štandardný postup opúšťania rakety. Vošla do prechodovej komory a zavrela za sebou. V ústach už mala penu a prestávala vidieť. Ak to nestihne...

Vonkajšie dvere po jednom nekonečne zasyčali. Ezri preliezla ešte úzkou štrbinou a vypadla na piesočnatú pláž. Poučka vravela - aj keď to bolí, pozerajte priamo do slnka. Váš zrak to nepoškodí. Máte ho upravený. Prevalila sa na chrbát a bolo to posledné čo spravila. Uprela mŕtvolne sklovitý pohľad na ohnivú guľu na oblohe. Z úst sa valila pena, telo sa triaslo dosť podobne epileptickému záchvatu a Ezrino vedomie sa strácalo vo večnosti. Do toho na ňu „Tá druhá" hulákala – Ezri nechoď!!

Pri katarze má pilot pocit, že posledné, čo mu preblesne hlavou predtým než ho temnota prevalcuje, sa nejako zacykluje a tá myšlienka stále dookola rezonuje hlavou. Katarz je ako dotyk nekonečna. Ocitnutie sa vo všetkých časoch a miestach vesmíru súčasne. No nie je to nič príjemné. Niektorí piloti hovoria, že sú to plamene pekelné. A vy horíte, topíte sa v oceáne nekonečnej bolesti a stále dookola, celú večnosť agónie vám rezonuje v hlave jediná myšlienka. Tá Ezrina bola historická veta, „malý krok pre človeka..." Ocitla sa na nepreskúmanej planéte. Týmto smerom sa výskum neplánoval storočia. Nikdy tu nebola ani

len prieskumná sonda. A katarz, zdá sa, má zvláštny zmysel pre iróniu. No Ezri zastala niekde tesne na hranici a vrátila sa. Predišla mu. Akurát jej asi miliónkrát stihlo v hlave zarezonovať – malý krok...

Keď sa preberala (reálneho času ani nie o päť sekúnd) a dezorientovane žmurkala, mala na tvári úškľabok a chechtala sa ako blázon. Stačilo o sekundu neskôr a umrela by tu. A všetko čo robila by bolo zbytočné. Keby ju teraz videl jej psychiater, pravdepodobne by jej vzal pilotnú licenciu a dal dištanc na niekoľko rokov. Pilot má v týchto momentoch v očiach „prázdnotu" čo bol asi najvernejší opis, okolo úst penu (ktorú Ezri teraz prskala) a hysterický smiech a dusenie zvratkami jej nijak nepridávali na príčetnosti, ani atraktivite.

Vôňa mora. Ležala tam takmer hodinu kým bola schopná vstať. Atmosféra našťastie bola dýchateľná. Keď sa konečne posadila a oprel sa jej do vlasov vietor, Nanity automaticky vygenerovali a stiahli šiltovku okolo hlavy. Teplomer (v čipe) ukazoval osem stupňov.

Prešla dvadsať metrov smerom k moru a zhlboka dýchala. Vlny skoro do výšky pol metra sa prelievali na piesočnatú pláž, slnko na poludní, no deň tu bude trvať už len hodinu kým nastane trojhodinová noc. Pristála v rovníkovej oblasti na malej súši. Ostrov bez jediného prevýšenia, ani nie desať kilometrov v priemere. Žiadna fauna ani flóra. Len piesok, more a silný vietor. Aj napriek slnečnému počasiu sa z troch strán blížili masívne čierne búrkové mraky na pol horizontu. Z jedného akoby unavene klesalo k hladine obrovské vreteno zrážkovej špirály formujúcej sa do mohutného cyklónu. Planéta nemala mesiac, vlny chaoticky z rôznych strán narážali do väčších, trieštili sa o seba a vytvárali najroztodivnejšie vzory a víry na nepokojnej hladine. O rozbúrené more sa v tomto prípade starala odstredivá sila planéty rotujúcej šialenou rýchlosťou a nikdy nekončiaca celoplanetárna búrka striedaná s cyklónmi. Pilotka voľným okom videla mohutné „jamy" na hladine, víry klesajúce do obrovských hĺbok, ostro kontrastujúce so stĺpmi vĺn šplhajúcich niekedy aj do dvestometrových výšok. Divoký oceán miestami tvoril na horizonte kopce, niekedy celé údolia a masívne víry, akoby chcelo besnenie živlov strhnúť pevninu zo všetkých strán naraz. Pažeráky vĺn v diaľke vypadali skoro ako pohoria, statické tsunami lemujúce horizont.

Pre bežného človeka obraz rozhodne hrozivý. Piloti, podobne ako ľudia, ktorí prekonali zážitok blízkej smrti, však mali prapodivné nápady. A tak Ezri, ktorá iba o chlp predišla veľkému katarznému záchvatu, dostala v hororovom, besom mori chuť na plávanie. Rozbehla sa do vĺn. More jej vždy dodávalo energiu a burácanie vĺn ju vzrušovalo. Emocionálne aj sexuálne. Našťastie návratové tlačidlo bolo tvarované, aby sa dalo ľahko vopchať do telesných dutín, alebo prehltnúť. Zasunula ho do najprístupnejšej telesnej dutiny. Pre vzrušujúce burácanie mora vkĺzlo ako po masle. Niekedy to mali pilotky jednoduchšie ako mužskí piloti.

Ezri sa ponorila a rozhliadla. Nejaký zabudnutý automatický protokol v čipe jej zhmotnil na očiach potápačské okuliare a až teraz odpovedala na fiter pýtajúci sa, či si praje ponechať oblečenie. A zbavila sa zvrškov. Okuliare si však nechala. Nikde žiaden pohyb, žiaden živočích. Netušila ani ako si planéta udržuje dýchateľnú atmosféru. No ďalej od pevniny určite budú rozsiahle korálové útesy a obrovské kvantá rias, ktoré v plytšej vode pri pevnine v tom vlnobití nemohli existovať. Preplávala dvadsať metrov od pláže, keď do nej udrela desaťmetrová vlna a vyvrhla ju späť na pevninu. Tu by sa určite znovu jej psychoanalytik s obavou zamýšľal nad Ezrinou príčetnosťou, lebo sa cudzou planétou zas ozýval pološialený rehot. Ešte prudšími pohybmi plávala v ústrety nedozernému oceánu. S jej vylepšeniami by jej rýchlosť presunu záviedel nejeden delfín.

Keď sa konečne prestal ozývať rehot, prišla ďalšia „citová inverzia," ako to nazvali odborníci zaoberajúci

sa katarzmi, a eufóriu vystriedala blaženosť. V tomto prípade príručka pilota vravela, po depresii katarzu vždy príde buď únava, alebo eufória. Ak po eufórii príde apatia, znovu vyhľadajte slnečné prostredie a zadívajte sa priamo do slnka. Ak príde po eufórii blaženosť, ste mimo nebezpečenstva a katarz vám už v ten istý deň nehrozí. Akurát neodporúčame najbližší čas skákať vesmírom, je nutné navštíviť psychológa a vyhýbať sa stresu. S blaženosťou prišlo uvedomenie nového bezpečia (aspoň pred záchvatmi) a dostavila sa aj obrovská úľava. A to bol najlepší pocit pre pilotku, ktorá práve opustila ľudskú rasu. Vyvalila sa preto na vode (bola taká slaná, že ju udržala na hladine bez pohybu) a usmievala sa na oblohu. Chvíľu vychutnávala hladenie vetra na tvári. Vzápätí ju more spláchlo a trvalo skoro minútu, dostať sa z víru a vyplávať na hladinu. Odnieslo ju tristo metrov južnejšie od pevniny.

Vtedy sa ozvala intuícia. Nie hysterická - Tá druhá, ale intuícia. Nič konkrétne, len pocit úzkosti, naznačujúci - vypadni z vody! Inštinkt, ktorému bola naučená stopercentne veriť. Obzerala sa, či sa na ňu neblíži obrovská vlna zabijak, ponorila sa pod vodu a rozhliadla na všetky strany. Nič. Aj tak sa nechala doniesť ďalšiu vlnou k pláži a vybehla bosá na piesok. Pocit úzkosti zmizol. Stála tam skoro minútu a pozorovala obzor. Potom už nie jej psychologička, ale samotná Ezri začala pochybovať o svojom duševnom zdraví. Začula totiž ľudský smiech, prichádzajúci z mora. Dýchanie pilotky sa zastavilo a neveriacky vyvaľovala oči a hľadala zdroj. Po chvíli uvidela ženskú postavu plávajúcu k brehu. Prenasledoval ju mladík. Obaja na prvý pohľad ľudia. Piloti trpeli rôznymi duševnými poruchami, no halucinácie rozhodne nepatrili k žiadnej zdokumentovanej.

Nebyť intuície, stojí tam ešte asi hodinu a treští zrak na more. No práve jej inštinkt ju rozhýbal a schovala sa za skalu. Stále zaodetá iba v potápačských okuliaroch. S vypleštenými očami a čiastočným šošovkovým efektom okuliarov pôsobila čupiac tam mimoriadne komicky. Dvojica doplávala ani nie tridsať metrov od miesta kde vyšla na breh ona. Našťastie jej stopy už odplavila voda a zavial silný vietor. Dievča sa roztopašne smialo a sem tam niečo povedali v neznámom jazyku. Obaja boli nahí a evidentne milenci. Vždy keď ju mladík dohnal sa vášnivo bozkávali. Akonáhle vyšli na breh, žena utekala smerom k Ezri. Len pár metrov od skaly ich dohnala obrovská prílivová vlna a šmarila dvojicou o zem. Ezri tiež zalialo a hodnú chvíľu nič nevidela. Keď konečne voda zmizla, potichu sa vyhrabávala z piesku. Dvojica tiež napol zahrabaná v piesku si z drsného prostredia nerobila vrásky. Piesok - nepiesok sa mladík vsunul bokmi medzi nohy milenky. Ezri bola tak blízko, že počula tlieskanie zrážajúcich sa tiel.

Aká bola pravdepodobnosť, že hneď na prvej planéte, ktorú navštívi mimo povoleného vesmíru, narazí na inteligentný život? A ešte aj budú vyzerať ako ľudia? Ešte lepšia otázka - aká je pravdepodobnosť, že ľudstvo preskúmalo tri miliardy planét a nikde nenašlo život a ona hneď na prvej? Museli byť ako ona. Ľudia, čo ušli.

Kým len ležali, vyzerali ako staré zaprášené sochy. O niečom sa potichu rozprávali. Znelo to ako zmes francúzštiny, čosi slovansky, ugrofínsky... nedokázala identifikovať ani jedno známe slovo. V celej galaxii sa používal jediný jazyk, no ľudia z nudy vymýšľali prapodivné úchylky, niektoré planéty si dokonca uzákonili, alebo vymysleli vlastnú reč. Potom sa dvojica na pláži uložila k spánku.

„Mohla by si jedného vziať do lode a študovať," navrhla Tá druhá.

Ezri obvykle jej návrhy nekomentovala. Vlastne väčšinou všetky zavrhla a málokedy sa s ňou púšťala do debaty. Aj na to mali pilotní psychoanalytici vysvetlenie. Piloti, ktorí svoje schizofrenické náprotivky častovali menami, s nimi trávili nekonečne dlhé hodiny v dišputách. Piloti ako Ezri, ktorí im meno nedali, ani o nich nechceli hovoriť v médiách, im málokedy odpovedali aj v hlave.

Keď zaspali, spravila druhý pokus o tiché vyslobodenie z piesku. Do toho z jasného neba snežilo na rozpálený piesok a vločky so syčaním okamžite mizli. Vrátila sa do lode a so zapnutým maskovaním sa presunula nad dvojicu. Genetika našťastie umožňovala nespať celé týždne a tak čakala. Zapla aj ručný počítač na nahrávanie a rozlúštenie ich jazyka.

Dvojica spala ešte dve hodiny. Začínalo svitať. Keď sa zobudili, znovu sa milovali, vliezli do vody a plávali po hladine skoro kilometer. Potom sa potopili a Ezri ich sledovala až do malého, podmorského mestečka.

„Mohla by si hrať nemú?" Znovu sa s ňou pokúsila socializovať Tá druhá.

Ezri sa prekliala, že si nezaobstarala telové maskovacie zariadenie. Obchodník na čiernom trhu jej jedno ponúkal. Mestečko bolo ementálovo deravá skala, ťažko povedať či si ju opracovali, alebo išlo o prírodný úkaz. Domorodci používali pár jednoduchých nástrojov, väčšinou z kameňa, látky ako dvere príbytku z kože morského živočícha. Nikto si tu nezakrýval genitálie, ani prsia a hlavne... dýchali pod vodou. Keďže žiabre na dvojici nikde nevidela, museli byť v pľúcach a ak išli do väčších hĺbok, naberali do nich vodu.

„To budeš mať asi trochu problém s integráciou." Tá druhá sa považovala za mimoriadne vtipnú a síce Ezri ešte nikdy nerozosmiala, podobné poznámky vypúšťala stále a potom sa na nich sama chechtala.

Títo ľudia pod vodou vydávali úplne iné zvuky ako na súši. Ezri ich pozorovala a nahrávala tri dni. Keďže jeden deň trval len tri hodiny, nebola to taká nuda ako to znelo. Potrebovala zistiť, ako získavajú stravu a vodu. Keď nič iné, aby doplnila zásoby. Za celý čas jedli iba morské riasy. Ak o ľuďoch v dávnych časoch na zemi platilo, že zakladali osady pri vode, o týchto, že zakladali osady pri riasach. Po troch dňoch Ezri pár rias vzala na palubu a prešla ich skenerom. Ďalšie tri dni strávila hľadaním vhodného spôsobu prípravy, lebo to bola najhnusnejšia záležitosť, akú kedy dala do úst. A to mala ako pilot precestovanú celú galaxiu a skúšala všetky exotické špeciality.

Po šiestich tunajších dňoch mala rozlúštený celý ich podmorský, aj suchozemský jazyk. Aj keď na súš chodili len skupinky, snažiace sa niečo spoločensky utajiť. Napríklad dvojica boli milenci, no obaja mali životných partnerov. Fungovala tu ešte prísnejšia monogamia ako na zemi za starých čias. Cudzoložstvo sa tu trestalo smrťou. Keby sa pri dvojici na pláži ukázala, asi by ich vydesila k smrti a ešte by na ňu pravdepodobne zaútočili. Z podmorskej reči nebola Ezri schopná vydať polovicu zvukov. Ako si to celé zrátala, rozhodla sa, že pohľadá na dočasné usadenie inú planétu. Najviac jej tu vadilo jedlo, agresívne počasie a rýchle striedanie dní. Ryby na planéte títo ľudia nejedli. Keď Ezri jednu chytila a oskenovala, pochopila prečo. Koža bola plná jedových vačkov po celom povrchu. Po stiahnutí skúšala mäso, no bolo odporné, tvrdé, šľachovité a aj napriek nízkym teplotám vo väčších hĺbkach absentoval akýkoľvek podkožný tuk.

Pitnú vodu získavali v koralových jaskyniach. Boli v nich vzduchové kapsule, miesta s pitnou vodou považovali miestni za posvätné a musela uspať stráž, aby sa jej podarilo dnu dostať. Domorodci pumpovali slanú vodu do akýchsi prapodivných misiek a vo vode lúhovali nejakú nejedlú podmorskú rastlinu, ktorá soľ z vody vytiahla. Kým sa rozhodla že odíde preskúmať inú planétu, túto medzičasom úplne zmapovala a sčítala obyvateľstvo. Nežilo tu dokopy ani sto tisíc ľudí. Jej druhé ja ju presviedčalo stále intenzívnejšie, nech si na palubu zoberie jeden exemplár. Ako pomocníka, spoločnosť. Bola preč len chvíľu, no niektoré stavy osamelosti musela potláčať meditáciou. Občas prišiel aj nápad vrátiť sa a nechať uväzniť. No výskum vodných ľudí ju zaujal natoľko, že na katarz nemala ani pomyslenie.

Ako sa schyľovalo k hodine stanoveného odchodu, jej dilemu vyriešilo domorodé obyvateľstvo. Stará známa dvojica plávala k pláži, kde sa chodili pravidelne milovať. A nevšimli si, že ich sleduje manžel

mladej. Pozoroval ich z vody a vyliezol v momente, keď dvojica prežívala moment, ktorí hanbliví pohania opisovali deťom ako – let bociana. Ani jeden si manžela nevšimol, až kým nestál pri nich. Ezri nezasiahla včas, lebo nepredpokladala, že by trestnoprávny systém fungoval tak rýchlo a spamätala sa, až keď manžel podrezal mladíka. Ledva ho stihla zastaviť, keď sa chystal podrezať manželku. Ezri vystúpila, čo samo o sebe stačilo, aby sa rozhnevaný manžel od ohromenia zosypal.

Lokálne kolonistky tiež neboli trénované na stres a únosy mimozemšťanmi. Dievča od šokov zamdlelo. Ezri z orbitu planéty potom celé hodiny strávila skenovaním VK-čka, aby našla systém podobný slnečnej sústave. Potrebovala, nech sa to aspoň trochu tvári ako domov. A skákanie naslepo bez skenu nemalo zmysel. Akurát zvyšovalo riziko katarzu.

Akýkoľvek pokus o komplexnejší dialóg s domorodkyňou zažívajúcou blízke stretnutie tretieho druhu po jej prebratí končil fučaním a gúľaním očí. Už po hodine nápad s únosom oľutovala. A zrazu jej ľudia nechýbali. A to iba hodinu dookola opakovala tri vety osobe v šoku. Keď pochopila, že Ezri ju nechce zabiť, začala klásť zložitejšie otázky. Trvalo dva dni, kým poďakovala za záchranu života. Jedinú vec, čo stále odmietala pochopiť, že sú vo vesmíre a čo to je. Ezri zatiaľ skúsila tri solárne systémy mimoriadne podobné zemskému. Vo dvoch boli len vyschnuté planéty (čo sa žiaľ dalo zistiť až po skoku), no tretí mal nie jeden, ale dokonca tri obývateľné svety. V rozsahu ako Zem až po Mars, všetky s dýchateľnou atmosférou a zemi podobnou klímou a gravitáciou. Najbližšia planéta mimoriadne pripomínala Zem. Na obežnej dráhe mala súpútnika ešte aj s dráhou obehu podobnou legendárnemu mesiacu. Ezri maskovaná lietala deň ponad Zem (ako si pomenovala prvú asi aj pre stavy osamelosti) a mapovala faunu, flóru a zoznamovala sa s divožienkou, ktorú pomenovala Kesi.

Zem bola podľa zbežného optického prieskumu rovinatá a skoro z osemdesiat percent pokrytá pevninou. Väčšinou nedozerne trávnaté lány, alebo obrovské celokontinentálne pralesy. Pilotka náhodne vyhľadávala v zmäti výstupu senzorov vzorky živočíšnych druhov podľa veľkosti. Na obrovské ohromenie zistila, že sú tu všetky pozemské tvory, plus pár neznámych. Skoro akoby planétu teraformovali a experimentálne do originálneho ekosystému začlenili pozemskú faunu.

Tým sa zabávali xenobiológovia v neutrálnom pásme. Vysádzali v originálnom ekosystéme cudzích planét zvieratá a rastliny zo zeme, aby študovali, ako sa s nimi lokálny ekosystém vysporiada. Poprípade miešali viaceré mimozemské, robili pokusy s medzidruhovým krížením a študovali nové tvory. Niektoré najlepšie potravinové delikatesy boli práve výsledkom medzidruhového kríženia a „vtipne“ ich nazývali xenomorfné.

Dobrodružný prales, nedozerné trávnaté lány skoro bez kopcov ju lákali. Koralové útesy plné dravých predátorov podobných žralokom, kosatkám pripomínali domov. Prechádzanie po nočnej strane planéty s vetrom vo vlasoch, obežnici podobnej mesiacu nad hlavou bolo ako sen. No bez rizika, že ich niečo v spánku zožerie, tu nemohla ostať. Ak teda nechcela bývať v rakete. No raketa na dlhodobý pobyt bola tesná aj pre jedného. Chcela si niekde postaviť zrub, no bez UI by strávila pár týždňov programovaním a ladením obranného systému lode, ktorú by mohla pokojne zavesiť nad zrub aby im strážila spánok. No základy programovania, ktoré pilot musel ovládať, už teraz vyvolávali stovky a stovky problémov a „chýb“. Tých by sa dopustila, kým by automat nastavila, aby naozaj bránil vstupu na pozemok iba nebezpečným dravcom a nezostrelil ju, Kesi a prípadnú hydinu, ktorú by chcela chovať. S UI-čkom stačil jednoslovný povel.

Chcela si vydýchnuť, vytvoriť domov a začleniť Kes do bezpečného prostredia. Druhá planéta zo zá-

hadných dôvodov mala dýchateľnú atmosféru, aj napriek absencii zelene. Vulkány, krátery, púšte, skalnaté vrchy, tisíce a tisíce kilometrov jaskynných komplexov, povrchovej a podzemnej tečúcej vody, nezavlažujúcej žiadne stromy, žiadnu trávu. Lietala nad tým šedým kameňom pol dňa a nezistila, ako je možné, že si udržuje atmosféru. Podozrenie z teraformácie bolo ešte silnejšie ako v prvom prípade. Keby mohla na teraquady dát nechať sa podívať svoju lodnú UI, určite by jej vysvetlila záhadu fotosyntézy behom sekundy. Mohli tu byť mikroorganizmy na báze fotosyntézy.

Keď dala v chaose údajov bežným vyhľadávačom vyhľadať formy života, senzory jej nevyhodili žiadnu zhodu. Mohla by skúsiť naprogramovať zložitejšie algoritmy. Takto jej mohlo pokojne uniknúť aj keby dala vyhľadávať ľudské známky života a druh ako Kes so žiabrami (naozaj ich mali v pľúcach), by ju vyhodnotil ako neznámy a dal informáciu, že na planéte nie je život.

„Mohla by si skúsiť zapnúť UI." Tá druhá sa znovu pokúšala o vtip a už sa na ňom aj pochechtávala. Keďže sa jej zasa raz nedostalo odpovede, pokračovala v „úvahách": „Keby si ju odrezala od kontroly nad loďou, možno by si ju prehovorila k spolupráci."

Neprichádzalo do úvahy. Stačilo pozabudnúť na jeden systém, trebárs tlmiče nárazu, podporu života... UI použije čokoľvek, aby zneškodnila diverzanta a kontaktovala federáciu. Ktovie koľko to svinstvo má v lodiach tajných vysielačov, ktoré nie sú v oficiálnej príručke konštrukcie lode. Ezri aby sa vyhla podobným debatám s Tou druhou, trávila dlhé hodiny v rakete rozhovorom s Kesi. Jej ľudia tiež nepochopiteľné úkazy pripísali božstvám a vytvorili si mytológiu. A vodné žieňa sa domnievalo, že Ezri je jednou z osôb z jej mytológie. Konkrétne tá najvyššia.

Podľa jej viery matka príroda na seba občas berie podobu ženy s rybím chvostom a zjavuje sa vyvoleným. Kesi sa postavila do role vyvolenej a jediné, čo ju znervózňovalo, že Ezri chvost nemá. Natĺcť tejto žene do hlavy že nie je Boh sa zdalo absolútne nemožné a podobné pokusy vzdala už dva dni po únose. Žena s rybím chvostom učila prvých ako prežiť, vážiť si plody mora a stvorila vodných ľudí. Učila ich pokroku, jazyku, písmu, životu v spoločnosti a vyvolených brala na svoje svety, ako Ezri vzala Kesi. Ich monogamia vychádza priamo z mytológie. Samotná Matka ich učila, že sa nesmú páriť s iným partnerom. Kesi preto vyhodnotila, že ako zblúdilú ovečku protiviacu sa ich písmu (ktoré nemali napísané) ju Ezri vzala na svoj svet ako test a trest. Ezri celé hodiny počas preletov nad planétami počúvala jej vyprávanie o ich náboženstve.

Matke prírode, dokonalej bytosti plávajúcej osamotene nekonečnom vo vodách večnosti, v temnote oceánu zacnelo sa po svetle, čerstvom vzduchu a vetre. Oddelila vodu od neba, aby mohla do pľúc nabrať vzduch. Zo slzy osamelosti vytvorila rybieho muža, na obraz svoj, lebo zacnelo sa jej po láske a nehe. A vzala ho na pevninu, kde v piesku počali dve dcéry. Jednu poslala svietiť na oblohu a zohrievať vodu. Druhá svojím obrím chvostom vytvára vlny, večnosť plávala v oceáne. Keď sa nadýchne, vytvára víry, keď vydýchne, na hladine prší, keď sa rozhnevá alebo rozplače, príde búrka. No keď matka zaspala, otec zatúžil po tele vodnej dcéry a splodil s ňou dvojičky. Matka sa prebudila, rozzúrila a potrestala ho, aby nikdy nemohol ženu do lože vziať. Jeho kožu pokryla jedovatými šupinami a jeho mäso spravila tvrdé, aby sa žiaden predátor neulakomil a on musel večne blúdiť v oceáne osamelosti. Deťom, ktoré sa narodili, dala za trest nohy, aby nemohli plávať dosť rýchlo, stali sa potravou pre ich otca a nedokázali dohnať a piť z bradaviek svojej matky. Bohyňa dúfala, že umrú hladom a spokojne na pláži zaspala.

No dvojnožci využili to a tajne pili z bradaviek spiacej matky prírody a prežili a párili sa. Keď sa matka zobudila, videla, že na svete je množstvo detí s dvoma nohami a nepáčilo sa jej to. Zabíjala a lovila krvis-

milné deti. Skoro zabila všetkých do posledného, kým nestretla siedme pokolenie - Ninuaka, dospelého potomka, ktorého nedokázala usmrtiť. Uhranul ju svojou krásou, láskou k matke prírode a túžbou po živote a uľahla s ním. V modlitbách spoločnej rozkoše a vášne prisľúbila mu odpustenie pre jeho rasu a odprosil ju, aby svoj hnev nemierila voči nevinným pradeťom a prisľúbila mu, že prestane dvojnožcov stíhať a nivočiť. A zamerala hnev na svojho muža a vodnú dcéru. Zakliala ju do večných bolestí a rozzúrila more. Vodná dcéra doteraz mláti v kŕčoch agónie chvostom o hladinu a kričí tak hlasno, že niekedy búrky pohltia celú zem a vynášajú dvojnožcov do ohromných výšok a vrhajú ich míle od domovov.

Ninuak pochopiac, že nemôže byť večnej milenke rovnocenným, keď ho opustila mužnosť, prosil ju, aby ho učila a dala mu silu. Matka Ninuaka milovala a spravila z neho poloboha, dala mu večnú mladosť a vrátila mu mužnosť. Splodili spolu tri stovky detí a matka odpustila im, že zdedili po ňom nohy a slabosti a učila ich, ako sa množiť, zachovať rod a kde hľadať potravu. Čo bola celá ich mytológia v skratke.

Po preskúmaní troch planét sa Ezri rozhodla usadiť na tretej. Síce absentoval mesiac, no príroda pripomínala obhospodarovaný vidiek, minimum predátorov a planéta musela byť teraformovaná. Vo federácii boli zakázané monokultúry. Samozrejme, akonáhle bol prebytok planét predstavujúci nadpotrebu kolonizačných potrieb, prišli aj nápady vypáliť pôvodný ekosystém a vysadiť na jednu planétu len jediného živočícha na veľkochov a iba plodiny, ktorými sa živí. Fungovalo to. Celé planéty s ďatelinovými lánmi a jediný živočích králik. Fungovalo to pár generácií. Potom planéta umrela. Vedci strávili generácie bádaním prečo. A ďalšie opravovaním genómu chovaného živočícha a jeho potravy. A stále to fungovalo iba pár generácií a výsledok sa opakoval. Potom prišla vojna so strojmi, oslobodenie, mier a federácia. Systém preferujúci, aby ľudia robili iba užitočnú robotu. Vyhodila z práce pár miliárd vedcov a vysadila na planéty samo regulujúce permakultúry s najrozmanitejšími formami života a uzavretým ekosystémom. A fungovalo to bez bádania. Jediné povolené chovne boli mikropermakultúry. Samoudržateľný ekosystém s minimom živočíchov, kde celý potravinový reťazec tvorilo iba pár druhov, ktoré sa navzájom udržali v rovnováhe. Niečo podobné bolo na tretej planéte, kde sa Ezri chcela usadiť. Srnky, králiky, kozy, tri druhy pavúkov, pár druhov vtákov, jeden druh mačkovitej šelmy, iba osemsto druhov hmyzu. A na vrchole potravinového reťazca jediný predátor podozrivo sa podobajúci na medveďa, žijúci na pokraji vyhynutia, ktorého redukovali práve choroby prenášané jedným druhom komárov. A to bol obraz celej planéty. Aj napriek oddeleným kontinentom.

Najmenšie permakultúry, čo sa podarilo dlhodobo udržať, boli tvorené iba z osemdesiat druhov fauny a flóry. Nikto nad tým nebádal generácie. Zistilo sa to proste časom. Stačil na to jeden vedec-farmár na jednu planétu. Podobné mikrokultúry sa nikde vo vesmíre nenašli bez vonkajšieho zásahu. Každá planéta prekypovala miliardami rôznych druhov živočíchov.

Údajov zo senzorov bolo podstatne menej a Ezri sa nimi rozhodla prelúskať kompletne. Síce najlepšie delikatesy vznikali krížením druhov, no pre Ezri predstavovali najlepšie pochutiny stále kozľacina, králik, medvedie laby, srnec, šťuka, diviak a stará dobrá sviečková, či steaky. A všetko to na planéte bolo. Pri predstave podobných jedál sa Ezri zalizovala.

Až po piatom dni skúmania tretej planéty sa odvážila pristáť, vypnúť lodné maskovanie a pustiť sa do stavby. Ktokoľvek planétu teraformoval, mohol tu stále byť. Alebo tu mať obranné systémy. A až po preskúmaní všetkých údajov zo senzorov fauny, živočíchov väčších ako srna mala istotu, že tu nie sú ľudia. Rovnako tých päť dní strávila označovaním mapy. Vždy keď našla peknú lokáciu si ju pofotila a letela ďalej. Vyhralo miesto blízko k podzemnej pitnej vode, k moru. Blízko k pastvinám, neďaleko lesa a na

dohľad k horám. Miesto zvolila tiež preto, lebo v okolí boli kravy a zajace.

Planétu kde práve stála si pomenovala Tera. Len preto, že susedu (viditeľnú voľným okom nad južným horizontom pri západe slnka) pomenovala Zem. Tera v starodávnom jazyku predkov mohla znamenať to isté, no zvuk archaického jazyka, pradávno vyhynutej reči pri vyslovení na druhom konci vesmíru, ďaleko od ľudí, od zákonov federácie, s vetrom vo vlasoch a burácaním mora za chrbtom, dávalo nevšednému dojmu z nových životných skúseností niečo podmanivé. Niečo prastaré. Akoby si Ezri chcela navodiť dojem, že život, aký zvolila, život štvanca mimo zákona a civilizácie, vedie od nepamäti a je jej súčasťou.

Nestavala nič zložité. Keby mala aktívnu Matku, zadá jej povel a loď postaví príbytok sama. Plavidlo sa dokázalo zmeniť aj na buldozér, bager, plošinu na vrt studne, a existovali na to podprogramy funkčné bez UI, práve pre prípad stroskotania. No pre začiatok chcela len prístavbu k rakete. Jednoduchý prístrešok. A čím prv preskúmať zvyšok planéty. Pri stavbe takmer zabudla na starosti, depresie. Zabudla si opakovať – čo som to dopekla spravila!? Lebo presne to jej rezonovalo hlavou hneď potom, ako ušla od svojho federačného života. Kým stála na kraji Bilderbergového kolonizačného pásu, meditovala a chystala sa na útek, zdal sa jej to byť nápad skvelý. Aj predtým, ako tento nový život plánovala sa zdalo, že všetko môže byť len a len lepšie. A teraz, aby sa nezbláznila zo samoty a zúfalstva, hľadala v čipe prastaré jazyky, aby nimi pomenovala všedné veci. Často aj premýšľala v Kesinom jazyku, len aby jej federačná reč nepripomínala, čo už nikdy nebude počuť. Ušla z domova, lebo nenávidela svoj život, nenávidela federáciu, a teraz po prekročení trávnika, o ktorom myslela, že bude zelenší, sa jej cnie za tým starým, spáleným. Bez toho, aby sa stihla obzrieť pod nohy, či naozaj nestojí na zelenšej tráve, celé dni v duchu zúfala a zamestnávala hlavu, aby sa neobzerala na spálenisko strateného života. Prečo so sebou nevzala ani len blbého obslužného robota?! To bude naozaj do konca večnosti farmárčiť, variť, upratovať sama?

Tu treba pochopiť, že občan federácie žijúci tridsať tisíc rokov v budúcnosti od dvadsiateho druhého storočia, kedy sa to celé otočilo, chápal „upratovanie“ bez obslužného robota nie že vezme prachovku, vysávač, handru, ale vstane, prejde sa k holoemitoru položenému na komode, prenesie ho do izby, ktorú potrebuje upratať a cez čip mu dá povel, aby to urobil. Ak má občan federácie holoemitor v každej miestnosti, nemusí spraviť ani to. No podobne ako Ezri mala záľubu v skutočných krboch, kálaní dreva, kúrení a sledovaní ohňa, boli ľudia, ktorí vo federácii mali záľubu zabíjať voľný čas upratovaním. A tí vypli emitory, vzali prachovku, metlu a púšťali sa denne do tejto činnosti. A samozrejme sa potom vychvaľovali pri stretnutí s priateľmi s podobnou záľubou, akoby to bolo najduchaplnejšie hobby v dejinách.

Rovnako sa dalo „vybabrať“ s varením. Ľudia čo nemali umelecké hobby, nečítali, neboli závislí na nete, alebo filmoch, trávili voľný čas s deťmi, s priateľmi, vo VK-čku, alebo sa zabávali práve rutinami každodennej činnosti, ktorú robili namiesto strojov. A aby nevyzerali ako úplní blbci, prečo upratujú štyristo štvorcový barak dva dni v týždni, keď to môže za milisekundu spraviť emitor, vyhodili z domu robotov, emitory a tvrdili, že chcú žiť postaru alebo sú keriatici, ktorým technika vadí.

Ezri teraz stojac skonštatovala, že prvý príbytok je hotový. Jednoduché štyri trámy, na nich celtovina z nanitov plavidla, viac-menej tvorili len predsieň k výstupu z lode. Otočila zrak na tmavomodrý horizont. Už včera sa dívala takmer päť minút na reliéf kopcov tesne nad miestom, kde slnko dáva dňu zbohom. Skaly trčiace nad les na zúbkovitom hrebeni a končeky stromov tvorili šrafovanie a tvar podobný, ako mali bočné krídla znaku uniformy Elite. Zamestnávateľa, od ktorého ušla tiež. Všetko tu malo tvary a kontúry jej minulosti. Zhluk mrakov predvčerom pripomínal tvár manžela. Včera v odraze na sklenenej pokojnej hladine mora videla z výšky skalného útesu namiesto seba tvár Grega. Jej brata. A ona dávala

veciam v duchu podvedome názvy zo svojej minulosti. Zátoky s útesom s tvárou brata pomenovala – Gregová zátoka. A zaznamenala si v čipe jej polohu, objavila ju na prechádzke a overila, že sa tam dá z desaťmetrového skalného útesu skákať do vody. Neďaleký kopec na juhu si pre tvar suknice akú nosievala jej mama, pomenovala – mamkin pahorok.

Teraz sledujúc práve krídlo znaku Elite na horizonte vymyslela pre skalné sedlo pomenovanie – orlie krídlo a v duchu skonštatovala, že ide búrka. Stála pod zmrákajúcim sa nebom vo vetre ženúcom čierne mračná zo severovýchodu priamo na jej dom. Reliéf kopcov sa schoval v stroboskopickej vate bleskov. Búrka sa blížila ohromnou rýchlosťou a pripomínala päsť božiu, chystajúcu sa vraziť do Ezrinho nového zrubu.

Ezri si s Kesi za týždeň známosti vypracovali istú posunkovú rutinu, aby mlčanlivá pilotka minimalizovala potrebu hovoriť. Hlavne lebo ju z Kesinho jazyka bolelo pri rozprávaní hrdlo. Aj pre jej suchozemskú reč boli niektoré slabiky príliš škrekľavé. A cvičila Kesi na posunky, ako sa cvičia psy. Napríklad teraz mávla a zaprela ruku v bok. Čo bol pre Kesi povel vziať ju pod pazuchu. Pilotka ju premerala a zastala očami na doráňaných chodidlách. Na jej planéte mali iba piesok, vodu a takmer absentovali skaly. Podľa neistého kroku ju každé jedno našliapnutie bolelo. No aspoň sa nesťažovala a ticho trpela. Trpela aj duševne. Únos jej nevadil. Rozumela, že Ezri jej zachránila život a doma, aj keby sa vrátila, je rovnaký vyvrheľ, akým by bola u seba doma Ezri. Ako cudzoložnica mal jej manžel plné právo na život jej milenca a mohol popraviť aj Kesi. A keby jej aj odpustil, komunita by ju prijala ako ľudia prijímajú odpadlíkov. S opovrhnutím, výsmechom, hanbou. Jej život doma sa skončil.

Kesi pred svojou bohyňou pociťovala prílišnú bázeň, než aby sa sťažovala na útrapy, akurát často nehybne clivým pohľadom hľadela do diaľky. Možno tiež hľadala obrazy, aby im priradila mená svojich spomienok. Pri týchto chmúrnych, zádumčivých chvíľach, kedy hriešna žena sa previnila vo svojom svete citmi pre iného ako jej kázala spoločnosť, mala oči plné sĺz a plakala za ľuďmi, ktorí by ju popravili, lebo zatúžila po inom mužovi. A oplakávala aj život svojho milého, dala mu svoje srdce, roztvorila náruč...

Ezri vzala Kesi pod pazuchu, lebo by mladé dievča bez ťahania do rakety nevošlo, rovnako ako nechcelo prvé dni vyjsť z rakety iba na povel. Pilotka ju často k sebe volala len preto, že bolo príjemné byť v blízkosti človeka s osudom vyvrheľa. Rada by, keby ju Kesi prestala považovať za Boha a prijala ju ako priateľku. Túžila aj po objatí, no keď k nej Ezri párkrát roztvorila náruč, Kesi pri nej padla na kolená, zaborila temeno hlavy bohyni medzi kolená a pomedzi pery drmolila modlitbu. Z dôvodov osamelosti s Kesi už týždeň spávala v jednej posteli. V rakete ich viac ani nebolo.

Kesi mala dokonalé vnady vyšportovaného tela zoceleného každodenným plávaním a nádhernú dievčenskú tvár, tenké obočie, rozkošné úzke pery a keď neslzila, hravé, prenikavé, modré oči. Ezri ale najviac fascinovali neuveriteľné, vrkočové účesy vodných žien. Žila vo federácii existujúcej tridsať tisíc rokov. Tridsať tisíc rokov znudených žien, kde bol stále model ženskej krásy dlhovlasá nymfa a tridsať tisíc rokov vylepšovania ženských účesov. A stále nikto neprišiel na niečo tak rozkošné, ako si dokázali spletať vodné ženy. Musela to súvisieť s poddajnosťou vlasov vo vode. Alebo s faktom, že okrem starania o deti, ženy nemohli opustiť dediny a neexistoval priestor na iné hobby. Vodní živočíchovia nemali žiadne umenie. Nebolo z čoho a na čo kresliť, či tepať sochy. Preto ich telo bolo pre nich umením. Ženy dokázali z mikrovrkôčikov formovať obrazce, maľovať vlasy do rôznych odtieňov, zaplietať a vytvárať celé portréty výjavov z dejín vodnej rasy. Muži zas trávili dni tetovaním svojich tiel používajúc atrament z niečoho ako chobotnice. Rovnako ženy okrem vrkočov a účesov zapichovali do vlasov rôzne prútiky, ozdoby, perly,

pletence vlákien medúz a vytvárali neskutočné obrazce. Tiež vyrábali šperky. Kesi mala v ušiach skoro tridsať dierok s rôznymi ozdôbkami a pri každom otočení hlavy hrkala a cinkala. Okolo krku mala tri náhrdelníky. Znamenajúce, že bola už trikrát tehotná. Kesi o všetky deti prišla. Na bolo bežné, že ich ženy mávali za život od dvadsať do štyridsať potomkov. A s každým jedným si vyrábali náhrdelník, ktorý by moderný človek klasifikoval ako fotoalbum. S každým zážitkom, spomienkou na dieťa navliekali na náhrdelníky najrôznejšie kamienky podľa citomalebnej odlišnosti. Mali dohodnutý kódex ktorý kameň čo zobrazuje a tak vodný človek stretnúc ktorúkoľvek ženu pri pohľade na jej náramky, vedel prakticky celú jej históriu - koľko má detí, či sú naživе, či jej priniesli šťastie a má spokojný život. Ezri si akurát stihla všimnúť, že ženy s chorými deťmi mali náhrdelníky viac do hneda, Kesi s mŕtvymi deťmi do čierna a spokojné ženy hrali pestrofarebnými farbami, prevažne však do červena. U vodných ľudí neplatil kontrast, biela a čierna. Ale červená - čierna. Perla v Kesinom pupku zas symbolizovala, že je vydatá a keďže má jednu perlu, je vydatá prvýkrát. Keby jej manžel umrel, napríklad ulovený nejakým predátorom, ale väčšinou ich zabíjala búrka a choroby, dostala by druhého a druhú perlu. Čo bolo pre Ezri zaujímavé zistenie, že keby Kesi nemala v pupku tú perlu, mohol ju ktorýkoľvek okolo-plávajúci náhodný chlap pretiahnuť. Aj ženatý! Aj napriek monogamii. Ženy ak stretli neoznačeného chlapa toto právo nemali. Nezadané ženy takto mali za úlohu čím skôr si nájsť partnera, alebo dať aspoň kmeňu potomstvo.

Kesi napríklad predtým, ako ju kmeň priradil k manželovi, po dosiahnutí sexuálnej dospelosti dostala do pupku čiernu perlu, čo znamenalo, že je k „dispozícii" a uistila Ezri, že sa na nej vystriedal celý kmeň. Niekoľkokrát. Každú noc „pojala" semeno minimálne od desiatich chlapov a až keď sa ukázalo, že je tehotná – plodná a schopná dať kmeňu potomstvo, náčelník jej pridelil manžela a stala sa iba jeho majetkom. A žiaden iný muž už na ňu nemal právo. Iba ak by sa ukázalo, že manžel je neplodný a po prvom pôrode by Kes prestala rodiť, by jej dali nového. Ich monogamia mala okrem náboženského významu aj veľmi rozumný dôvod. Vďaka monogamii sa dali z kmeňa vyselektovať neplodní jedinci, ktorých potom náčelník určil na nebezpečnejšiu robotu, ako zháňanie rias v divočine, či obchodovanie s inými osadami s hrozbou predátorov. Ak sa náhodou dvojici narodilo dieťa s nejakou vrodenou chorobou, dalo sa pri monogamii zistiť, ktorý pár treba z rozmnožovacieho cyklu populácie vyradiť a sterilizovať, aby civilizácia nedegenerovala. Keby Kesi stratila po pôrode aj štvrté dieťa, preventívne by ju aj manžela vymiškovali. Kesi by dostala nový piercing, ktorý by jej uzatvoril úplne trubicu rodidiel s malým otvorom na vypúšťanie krvi a jej manželovi by odrezali semenníky a poslali ho kŕmiť lokálne predátory svojím telom. Robil by obchodníka, kým by ho niečo nezožralo. Prosté a účinné. Obzvlášť pri ľadovej vode a obrovskej úmrtnosti novorodencov.

V momente ako sa ženy rukami spojili, mohutný vietor im rozvial vlasy. Kesi sa roztancovali vzorce vrkočov a zo statického obrazu zobrazujúceho ich mytologický výjav stvorenia, morská panna, Matka príroda akoby ožila a rozplávala sa v prudkom vlnobití. Ezri sa zadívala na podmanivý výjav a pozabudla sa v prudko sa blížiacej veternej smršti. Kesi sa jej pokúsila vytrhnúť, aby sa schovala do mora, no pilotka sa spamätala a odtiahla ju do rakety. Za nimi burácali živly, obe utekajúce ženy zmočil prudký príval vody. Akonáhle sa ocitli vnútri, Ezri aktivovala program, ktorý doobeda napísala, aby zhmotnil na zrube dvere.

Ráno odletela od príbytku na prieskum, lebo sa jej nechcelo púšťať do tých dverí. Búrka zmizla, nebo sa vyjasnilo a podľa záznamov jej stavba vydržala bez toho, aby ju musela loď nanitami vystužovať. Pre prieskumný let navolila protokoly kontaktérov. Boli to smernice Elite o nadväzovaní prvého kontaktu v prípade, že by ľudstvo narazilo na inteligentný život. Ezri tak začala činiť potom, ako objavila pod-

morských ľudí. Protokol bol dobre vymyslený, a hlavne ho nebolo treba programovať. Aj nad južnou pologuľou bol obraz planéty rovnaký. Lúky striedali lesy, jazerá, občas autopilot zdvihol plavidlo nad končiare pohorí. Pozemské buky, smreky, duby, osiky, brezy striedali kosodreviny, kríky, mandľovníky, orechovníky a ovocné stromy. Jediným rozdielom od prastarej matky Zeme bolo o desať percent menej oceánov a chýbali vysočiny magnitúdy Himaláje.

Pilotka akurát premýšľala, čo by dala za takú dobrú lesnú jahodu, či malinu. Do farmárčenia sa jej nechcelo. Nemala koniec koncov ani semená. Ani pomocného robota. Ezri mala aj teraz zrovna v ústach kus pečeného králika a skoro sa ním zadusila. Otočila loď a zastala. A ohromene, bez dychu pozorovala teraformovaciu stanicu. Tušila to, no tušiť a vidieť... Už niekoľko stovák generácií bolo pre ľudstvo získavanie pšenice, obilnín a zeleniny vec plne automatizovaná. Autonómne robotické systémy sa starali o zber úrody, obrábanie pôdy a spracovanie. Ďalšie autonómne systémy sa starali o opravu autonómneho systému.

Lietala okolo pol hodinu, skenovala a uisťovala, že stanica nikam nevysiela a nemá ľudskú obsluhu. Model sa vyrábal pred šesť tisíc rokmi. A určite ho postavili ľudia. Mal aj značenie a sériové čísla vo federačnom jazyku. Keďže nebolo obdobie žatvy, robotické systémy boli v parkovacích staniciach. Študovala nákres modelu v databáze a podľa popisu manuálu našla aj fyzicky obslužnú stanicu. Pred šesť tisíc rokmi ešte neexistovali mikrofúzne reaktory o veľkosti pingpongových loptičiek a preto sa každý stroj, do ktorého sa nezmestil fúzny reaktor o veľkosti basketbalovej lopty, musel pravidelne nabíjať.

Pred šesť tisíc rokmi ešte nemali natoľko pokročilé nanity, aby sa pretransformovali do inej stavby. Plavidlo sa po úspešnej teraformácii prestavalo za pomoci obslužných robotov na „sadzač“ a začalo s vysádzaním fauny a flóry. Potom sa tri roky čakalo na kompletné ukončenie ekosystému, posledné klimatické úpravy a stanica sa zmenila na agrárnu. Stanice boli samo opravné, no šesť tisíc rokov stará nanotechnológia sa ešte ani nedala nazvať nanotechnológiou. Niektoré časti stanice boli nenapraviteľne poškodené. No prečo planétu neosídlili? A kto ju teraformoval? Tajný zabudnutý program federácie?

Ezri aj napadlo v databáze vyhľadávať Teraformovacie zariadenie, no zasa raz nemala zhodu, lebo primitívny vyhľadávač predpokladal, že hľadá stroje svojej doby. Nič podobne archaické. A neletieť ponad, asi to tu nenájde kým by nedolúskala všetky výstupy senzorov. Chvíľu sa zabávala zadávaním kľúčových slov počítaču a našla teraformovaciu stanicu aj na planéte Kes. Model bol rovnako šesť tisíc rokov starý.

V stanici bude počítač schopný komunikácie, má UI a záznamy, ktoré by jej prezradili, kto, kedy a prečo sem poslal teraformovací stroj. Podľa databázy by počítač mal mať iba UI triedy D, no ak by sa záznamy prastarých databáz mýlili, UI triedy E by jej mohla narobiť problémy, alebo ju v stanici uväzniť a zavolať federáciu. Normálne teraformovací počítač nemal za potrebu, ani nehlásil vniknutie telies do atmosféry, či známky života. No tieto stanice, keďže boli tajné, nemuseli mať rovnaké programovanie. Keby ona vysádzala v zakázanom území život, chcela by vedieť, keby sa dostavila návšteva a rovnako by sem dala aj obranný systém. Skúsila výstup senzorov prehľadať na technológiu v orbite, satelity, čokoľvek. Záznam skenerov jej hlásil, že teraformovacie stroje sú rozdelené na desiatich miestach planéty a momentálne sú vo vegetatívnom stave, ich jediné aktivity sú občasné upravovanie klímy a farmárčenie. Žiadna známka po obrane.

Študovala zábery zo skeneru a našla chovnú stanicu s dobytkom. Tam sa vozilo žito a zelenina, ktorou sa kŕmili zvieratá. Nadbytočné potraviny boli kompostované a využívané na hnojenie pôdy, pokiaľ sem neprídu kolonisti. Trvácne potraviny skladované. Tieto stanice jej dokázali zabezpečiť akékoľvek jedlo. U

nej doma sa podobné stanice už nevyrábali, keďže pred tristo rokmi vynašli spôsob, ako potravu replikovať z energie. Ezri sa pri predstave domácich pochutín začala zalizovať a mala plné ústa slín. Nemohla si pomôcť. Predstava normálnej stravy ju prinútila vystúpiť z rakety a risknúť návštevu riadiaceho centra. Kes ju nasledovala. Musí konať rýchlo. Ak tu bol alarm, ktorý by upozornil na jej prítomnosť, bude mať pár hodín na útek. Slušný skokan sa sem mohol dostať za tri.

Ozbrojila sa a prešla do riadiacej miestnosti. Svetlá sa automaticky rozsvietili. Ezri to prešla šklbnutím ruky pri zbrani. Podišla k počítaču a hlasno úľavou vydýchla. UI triedy D. Tento konkrétne mal poškodený hlasový interfejs a nebol schopný komunikácie s človekom na verbálnej úrovni. Ezri neznášala UI-čka. Naťukala na hlavnom paneli čo potrebovala a prechádzala záznamy. Prvá informácia potešila. Počítač nevyslal žiadny signál o jej prítomnosti. Ani na to nebol naprogramovaný. Druhá informácia, že sa v ničom nemýlila. Nebol tu ani obranný systém a stanica bola už šesť tisíc rokov opustená. Našťastie UI-čko bolo relatívne chytré a dávalo kusé, vecné informácie typu, priebeh teraformácie a keď si nevyžiadala detailné informácie vyšla jej tabuľka s troma vetami. Všetko prebehlo OK. Humanitárna a sanitárna stanica pripravená na príchod civilistov.

Lieky! Kes bez genetických vylepšení určite bude nejaké potrebovať. Časom. Teraz by potrebovala minimálne dezinfikovať päty. Ezri pátrala po starších údajoch. No v počítači nič nebolo. Ani prečo bola planéta teraformovaná, ani kto na to vydal príkaz. Pamäť začínala, keď bol systém po skoku zapnutý. Ktokoľvek to sem dal, zahladil stopy. Pokojne to mohol byť majetok nejakého utečenca ako ona, ktorý kúpil starú teraformovaciu technológiu niekde na čiernom trhu a vytvoril si v zakázanom systéme súkromné obydlie. Dotyčný už musel byť dávno po smrti a stanica najskôr upadla do zabudnutia. Záznamy dokazovali, že tu ani raz za šesť tisíc rokov nebola ľudská návšteva a aj ju síce senzory zachytili, no nikam nehlásili.

Podľa údajov, ak ich niekto nezmenil, tu bola prvý človek od teraformácie. Pre ňu to znamenalo, že mala neobmedzený zdroj energie, potravy, liekov a roboty, ktoré za ňu mohli vykonávať akúkoľvek činnosť. Alebo postaviť ľubovoľnú stavbu. Zásobníky archoštruktúr boli plné. Mala dosť materiálu, aby si tu postavila dvesto obrovských haciend, alebo jeden super mrakodrap. Stačilo vybrať z databázy typ stavby, alebo naprojektovať v editore akú si želala, zadať lokáciu a roboty to do pár hodín postavia. S nanotechnológiou jej doby by to šlo zo zásobníkov s nanitami behom sekúnd. Ezri skoro zvýskla od radosti. Vydala povely, zvolila lokáciu. Potom nastavila senzory, aby v prípade akejkoľvek známky ľudského života okamžite kontaktovali jej osobný komunikátor. Aj aby záznam o tom okamžite vymazali. Následne zmazala záznamy, kde si dala postaviť stavbu. Nastavila pravidelné dodávky jedla do svojho nového domu, ktorý už bude stáť, kým tu doblbne s počítačom. Upravila záznamy o počte autonómov, obslužných robotov, aby nikto hneď nezistil, že si jedného zoberie. Kes ju vyrušila akurát pri výbere celoročného jedálnička.

„Paní moja, čo je toto za miesto?“

Ezri sa usmiala. „Aké je tvoje obľúbené jedlo?“

„Moje... čo?“

„Obľúbené jedlo.“

„Riasy!“

Ezri ich teda pridala do jedálnička na každé raňajky pre Kes. Už potrebovala len nejako zabiť nudu a môže tu oddychovať pár rokov, kým sa jej nezunuje. Bola si istá, že leňošiť by zvládla aj sto rokov, no teraz jej pomáhalo prekonať depresie práve zamestnávanie rúk. Dá si mesiac dovolenku, a bude chodiť na

prieskum okolitého vesmíru. Bola zvedavá, či je náhoda, že to tu našla, alebo sú aj okolité systémy posiate teraformovacími strojmi. Rovnako chcela skontrolovať autonómnu jednotku na Kesinej planéte.

Potom išla navštíviť poľnú nemocnicu. Vonku ju už čakal prichystaný obslužný robot. Nastavila si ho na svoju čipovú frekvenciu, preto bez slova nasledoval nového pána. Hneď dostal aj prvú úlohu - odniesť Kes. Vodná amazonka zamdlela, keď zbadala oplechovanú mašinu. Tieto modely mali humanoidnú postavu, no celokovový povrch a hlava bez tváre iba s červenými svietiacimi očami nebolo nič, čo by Kes bežne stretávala. Tento model sa „vtipne" volal terminátor a existoval aj v Ezrinej dobe. Akurát modernejšie verzie.

Vybavenie nemocnice tiež šesť tisícročné, no bol tam aj pohotovostný zdravotnícky robot schopný ošetriť akékoľvek zranenia. Aj pred šesťtisíc rokmi bola medicína natoľko pokročilá, že by Kes prišil naspäť čokoľvek, pokiaľ nedošlo k závažnému poškodeniu mozgu.

Alkohol. Blažene sa usmiala pilotka, keď pozorovala, ako robot dezinfikuje. V jej dobe bola v celej federácii prohibícia. Piť sa dalo iba na čerstvých kolóniách, odkiaľ alkohol pašovali práve piloti do federácie. Po všetkých vylepšeniach na ňu alkohol nemohol účinkovať. Keď nechcela. Kes celú cestu k ich vile meravo sledovala nehybného terminátora v rakete, ktorého si Ezri viezla do nového príbytku. Z plavidla vyletela tentokrát vyložene nadšene. Pilotka nastavila na diaľkové ovládanie maskovanie, aby v prípade nutnosti vedela schovať celý dom. Spravila im krátku prehliadku obydlia, no vôňa jedla ich pritiahla do jedálne. Dala si doviezť uvítaciu hostinu. Všetko čo jej napadlo z pokrmov, o ktorých bola presvedčená, že ich už v živote neochutná. Kakao, zeleninový tanier, pečivo, knedle, rezne, kačice na kapuste, údené kolená, rebierka, odstavčatá, šunky, klobásky, hurky, krvavničky, slaninu, vajcia, vôňa exotických byliniek...

Skoro sa utopila slinami a hnala sa k stolu. Kes to dotiahlo k tanieru s riasami. Napráskali sa a keď jej morská panna v novej manželskej posteli zaspala, Ezri študovala databázu. Aj na ostatných dvoch susedných planétach boli podľa údajov zo senzorov teraformovacie stanice. Rovnako staré a opustené. Výrobné modely z jednej série, ešte aj sériové čísla nasledovali po sebe. To pilotku znervóznilo. Zohnať jedincovi na čiernom trhu stanice s po sebe nasledujúcimi sériovými číslami bolo nemožné. Muselo to byť vládne. A vláda na niečo podobné nezabudne. Preto až do úsvitu vymýšľala rýchle spôsoby úniku. Študovala záznamy a po raňajkách vzala Kes do rakety a vydali sa na jej rodnú planétu. Pristáli na slnečnej strane. Rovnaká stanica. Akurát pre zúrivé počasie samo opravné systémy potrebovali samé opraviť. Taktiež neexistovali záznamy, kto a prečo to sem umiestnil, no stanica mala vedecké oddelenie. Tunajší obyvatelia boli objektami pokusov a našla tony informácií o ich vývoji. Nahrala si databázu nech ju môže študovať doma... Doma! Prvýkrát Teru nazvala v duchu domov. Keď sa presťahovala vo federácii, trvalo tri roky, kým prestala hovoriť, idem k sebe na Krion a mamkin dom volať domov.

Po odlete na orbitu sa rozhodla preskúmať susedný systém. Z prostého dôvodu, že bol cestou medzi jej systémom a vodným svetom. Mohlo sa zísť poznať susedstvo, keby sa niečo stalo a ona musela utekať napríklad bez vortexového pohonu. Planéty boli veľké na život, najmenšia ako Jupiter. No práve na jednej našla mesiac s vhodnými podmienkami a senzory ukazovali známky ľudského života. Už sa tomu ani nečudovala. Približovala sa maskovane k centru, kde boli známky najhustejšie. Zastavila v kilometrovej výške a kamerou priblížila osadu.

Stopercentní ľudia. Aj podľa skeneru. Nikde známka po teraformovacích strojoch ani po žiadnej vyspelej technológii. Rovnako nič podobné nenašli senzory. Domorodci na úrovni šestnásteho storočia na zemi. Skoro dvesto miliónov ľudí na celom mesiaci. Kamenné stavby, niektoré aj desaťpodlažné. Poznali

koleso, kočiare, kone... najvyspelejšie zbrane - mohutné balisty, mega-kuše umiestnené na ohromných hradbách obkolesujúcich mestá. Štandardná predkolonizačná polarita fungovala. Na jednej strane pár honosne oblečených dám, oproti desiatky tisíc chudobných sedliačok. Fauna a flóra boli úplná kópia zemskej permakultúry. Teraformovacie alebo aspoň výskumné zariadenie bude určite zamaskované. Mohlo dokonca zaznamenať a ohlásiť jej príchod. Hľadala energetické signatúry, stresové volanie, satelity na obežnej dráhe, no márne.

Mesto, nad ktorým sa s Kes ocitla, malo skoro tristotisíc obyvateľov. Prímorský prístav. Pustila nahrávanie a nechala počítač kŕmiť ich jazykom. Za hodinu ho kompletne dešifroval. Ezri si ho prehrala do čipu. Mestečko v štýle starých francúzskych štvrtí, bežné zástavby nemali viac ako tri podlažia, všade neuveriteľné množstvo špiny, ešte špinavších žobrákov, ktorí sa nevyskytovali len v gotickej časti pred hradom trčiacim na malom kopčeku. V meste boli krčmy, škola, nemocnica, hotel, bordel, kasíno, zábavný park, dokonca malý štadión, kde sa momentálne nekonalo žiadne športové podujatie.

„Mohla by si sa vydávať za jedného z nich, možno sa tu aj usadiť", skonštatovala Tá druhá.

„Nejakú zábavu rozhodne potrebujem", zahundrala Ezri, tentoraz nie do hlavy, ale šeptom novým jazykom. Zadívala sa na nahé žieňa po jej boku a na obrazovku. Kes oblečenie stále desilo, aj keď ho videla na pilotke. Rovnako predstava, že by ju Ezri nechala v lodi samu. Rozhodla sa, že počká na noc a zatiaľ študovala miestnu kultúru, zvyky. Do čipu nahrala všetky lokálne oblečenia a hodinu strávila skúšaním na svojom modeli, ktoré sa jej hodí najviac. Nemôže predsa prísť na novú planétu v škaredých šatách. Kesi myklo, keď sa na Ezri zjavilo oblečenie a začala sa chvieť. A niečo drmolila vodným jazykom. Čo s ňou dopekla?

„Kesi, zlato, počkáš ma v rakete?" Skúsila.

Dievčaťu sa na tvári zjavilo dvojité zdesenie a krútilo hlavou.

„Chcem tam ísť, ale nemôžeme tu pobehovať bez šiat. Ak chceš so mnou, musíš si obliecť niečo podobné..." Ezri sa pootáčala aby jej predviedla odev. Zvolila si nenápadný, meštiacky. Nič honosné. Ľanovú blúzu s dlhým rukávom, bielou halenkou a dlhú čiernu suknicu. Dokonca navolila mierne dobové ušpinenie. Vonku bolo popršané a minimálne spodky sukieň mali všetky dámy premočené.

Po chvíle vysvetľovania a dohadovania mladá súhlasila. A potom nedokázala pochopiť, prečo Ezri nevyčaruje odev aj jej, ale ho musia ukradnúť. Pilotka ju rovnako požiadala, aby hrala na planéte nemú. A varovala, že bude hovoriť pre ňu neznámym jazykom. Pristála kilometer od mesta a vykročila s polovodným príveskom k mestským hradbám. Mesiac bol k planéte obrátený stále tou istou stranou. Na odvrátenej strane vládla večná noc. Na tejto sa deň striedal s nocou každých tridsaťosem hodín. Potom ako mesiac zašiel do tieňa planéty. Počasie na tejto strane bolo mierne a jediné svetlo bolo z hviezd. Nikde ani mráčika, no stále tma ako v rohu. Stráže na hradbách ich vidieť nemohli. Šepla Kes, aby chvíľu počkala, vybrala medzi patrolami najväčšiu medzeru a jednoducho vyskočila na dvadsaťmetrové hradby. S rozbehom a mierne nižšou gravitáciou to šlo. Spustila dolu lano a vytiahla Kes. Už o pár hodín si bude pilotka nadávať, že nepripísala váhu, ani sa ako obvykle nezamyslela nad otázkou Tej druhej: „Načo potrebujú také hradby?"

Z hradieb zliezli po servisných schodíkoch, ťahala spoločníčku tieňmi a schovávala ju pred zrakmi pocestných. Nazerala do domov, aby našla opustený. Po márnom hľadaní čo najtichšie vošla do jedného, kde spali traja ľudia. Pár a jedno dieťa. Podlaha bola len urovnaná zem. Vzala z dverí oblečenie a rýchlo vystrelila von, odtiahla Kes do tmavej uličky a pomáhala jej obliecť. Top patril asi decku a nohavice na-

šťastie boli pružné. Kes z toho trčal pupok, hlboký výstrih a nohavice nemala ani do polky lýtok. Trochu pripomínala cvičenku z posilňovne, ktorá si zabudla dať spodnú bielizeň a topánky. Čo ďalej? Nemala plán, ich peniaze, kam ísť, ani vymyslenú historku.

„Čo sa niekde zamestnať?" navrhla Tá druhá a keďže sa jej nedostalo odpovede, nemohlo sa to zaobísť bez nevtipnej repliky, nad ktorou sa už počas vyslovovania pochechtávala. „Zamestnaj sa v bordeli. Možno zobudíš staré libido."

„Čo tak učiteľka v škole?" Skúsila jej predsa odpovedať Ezri.

„Chceš uprostred tridsať osem hodinovej noci napochodovať v sprievode poloblbej cudzinky oblečenej ako štetka do škôlky a spýtať, či by ťa nezamestnali?"

Ako tam postávala v závese s Kes vo svetle petrolejovej lampy a dohadovala sa s Tou druhou, pristavil sa vysoký chlap v plášti a oblečení z vyššej vrstvy.

„Cena je desať zlatých?" spýtal sa a už podával Kes platidlo. Ezri prekvapene zodvihla obočie.

„Prepáčte, ste prostitútky?" Chlap si teraz všimol nevyzývavo oblečenú, no podstatne krajšiu Ezri a síce ho zarazilo meštiacke oblečenie, no natočil ruku so zlatkami na pilotku.

„Peniaze sa nám zídu, za chvíľu budeš hladná. A je to fešák", skonštatovala Tá druhá. Chlap si váhanie vysvetlil po svojom a povedal, „prepáčte, asi som sa zmýlil."

„Počkajte..." Podišla za ním a chytila ho za plášť.

„Oh, tak predsa?" Znovu zamával zlatkou.

Ezri ho premerala. Vypadal zdravo a tak dobre, že by za niečo podobné nemusel platiť.

„Sme v meste nové, dnes sme prišli a síce nie sme prostitútky... potrebujem peniaze."

„Samozrejme." Usmial sa, zjavne jej neveril ani slovo.

„Máte nejaké miesto?"

„Poďte." Podal jej rameno a vykročil.

„Odkiaľ ste prišli?"

„Z východu." Strelila naslepo.

Muž sa rozosmial. „Z temného územia?"

Mesto bolo skoro na hranici s oblasťou s večnou nocou a východ mohol znamenať len, že prišli odtiaľ. Prehrala si údaje zo senzorov z čipu a zistila, že je tam stabilná teplota mínus tridsať stupňov po okrajoch a mínus sto a viac v strede. Nemala odtiaľ ani žiadne známky ľudského života. A chvíľu mohutne dumala, prečo sa večne temná strana mesta označuje svetovou stranou – východ.

„Povedala som východ?" Usmiala sa, „som dopletená, myslela som juh."

Lampiónmi osvetlené uličky, dlažobné kocky zvlhnuté nedávnymi prehánkami a neďaleká vôňa pekárne v Ezri vyvolávala spomienky na historické filmy.

„Už sme tu." Otvoril dvere na väčšom dome. Bol v lepšej štvrti, čo sa dalo poznať aj podľa kamennej dlažby. Na okolí sa ozýval hlahol z troch hlučných podnikov a niekde za rohom vyhrávali husliști a nahlas sa oslavovalo. Kým sa Ezri rozhliadala, muž zažínal lampu. Potom elegantným pohybom zložil plášť, prevesil ho cez operadlo stoličky a premeral dvojicu.

„Ste v cene obe?" spýtal sa s podmanivým úsmevom a popri tých slovách pristupoval k malej drevenej komode, odkiaľ vytiahol fľašu vína. Hm... mohla by s ním poslať do postele Kesi? Dievča by poslúchlo akýkoľvek Ezrin rozkaz. Kým nad tým dumala, čakala, či sa ozve nejaké etické polovtipné pripomenutie od Tej druhej. No v hlave tentoraz mala ticho. Ezri nemala ani potuchu, akú hodnotu malo ich platidlo.

Kes ju poslušne nasledovala ako psík, no fascináciu svetom, ktorý stvorila Ezri tentokrát, schovať nedokázala. So živými ľuďmi. Exotickým šestnástym storočím, kostýmami, kočiarmi, osedlanými koňmi, prostitútkami...

„Koľko by ma stálo, keby som chcel trojku, na celú noc?" spýtal sa chlap. Mal príjemne posadený barytónový hlas presne na frekvencii, akú v detstve používal jej pestúnsky robot keď Ezri predčítal rozprávky. Veľmi hlboký, podmanivý rozprávkarsky hlas, ktorý v momente vyvolal spomienky na bájne historky a veľmi príjemné pocity pred zaspávaním. Toho času nemala odpor k robotom a svojho pestúna zbožňovala. Nie že by jej rodičia nečítali rozprávky, no to bol skôr sviatok. Pestúna mohla požiadať kedykoľvek. Zrazu sa ocitla v ríši divov, v duši sa usadil príjemný pocit pripomienky raného detstva a zatúžila ho počuť rozprávať. O čomkoľvek. Lebo s odznením rezonancie jeho hlasu sa vytrácalo aj čaro z jeho osobnosti. Čo sa jej vlastne pýtal? Rozhodne pestún jej podobné otázky nekládol.

„Ja nie som v cene", zahundrala Ezri a úkosom mrkla na fascinovaný výraz Kesi či náhodou predsa len nerozumie debate a že ju pilotka práve predáva. Potom rovnakým úkosom iba v predstave sekla očami po Tej druhej, či sa chystá niečo povedať.

„A za sto zlatých?" Skúsil.

Ezri sekundu váhala, v hlave už zosnovala plán a pohodila plecom. Keď muž bezradne pokrútil hlavou bez odpovede, prikývla.

„Dáte si víno?"

Znovu prikývla a prechádzala tituly knižiek nad krbom. Čítať v ich jazyku mala tiež v čipe.

„Vojna trolov?" Zobrala jednu knihu. No hneď z nej aj odtrhla zrak, lebo muž vydal tým podmanivým hlasom veľmi podivný zvuk a zachrapčal.

„Viete čítať?" zvolal tentoraz fistulou.

Ezri náhodne otvorila knižku v strede a chvíľu čítala. No text jej veľmi nedával zmysel. A ona sa zamyslela, či jej čip dostatočne dešifroval tunajší jazyk. Veta ktorú prečítala znela - Keileb zvieral tvár chudobnej ženy, vláda nad strachom učinila Kustadu súmernou v jej žiali a vyrovná sa chuť silného byť že nehodná je jeho moci.

Časovacou rýchlosťou dočítala zvyšok strany. Potom úplne bezradne pokrútila hlavou a spýtala sa Tej druhej: „... čo sú to za bláboly?" Samozrejme UI neštudovala lokálny jazyk dostatočne dlho a preklad nemusel byť správny.

„To je Nimórska poézia. Bizarná knižka vskutku", vysvetlil chlap s úškrnom, akoby počul jej otázku pre Tú druhú. Ezri odložila knihu a vzala podávané víno v skle. Na počudovanie bolo chladené.

„Teraz vážne, čo robí tak nádherná žena uprostred noci v pochybnej štvrti, ochotná ísť s chlapom za tretinu reálnej sumy a so vzdelaním šľachty v tomto meste?"

„Za tretinu?"

„Vy naozaj nie ste prostitútka." Uškrnul sa a vzal jej prázdny pohár.

Ezri sa neplánovala s ním vyspať. Ale ho opiť a vziať si menší štartovací kapitál. Nepovažovala sa za zlodeja, no tento chlap bol ochotný zaplatiť za sex sto zlatých. Ak ho opije, vezme sto zlatých, nebude si ani pamätať, či ich mal. A ak bol ochotný ich dať za prostitútku, najskôr mu nebudú chýbať. Týmto uvažovaním si ospravedlnila „krádež." A ktovie. Možno ak dostane chuť, bude aj noc plná vášne. Piloti nemajú chuť na sex. Po prvom katarznom záchvate už skoro nikdy. Preto keď k nej chlap, ktorého meno zabudla hneď potom, ako si ho neuložila do čipu, podišiel, aby ju pobozkal, vykrútila sa, natiahla k nemu druhý

prázdny pohár a pýtala ešte víno.

***

Hodinu pred svitaním v miestnosti páchnucej sexom Ezri unavene oddychovala a zlostne cerila zuby do stropu. Nechala víno pôsobiť. Nechala sa zmámiť aj mužom a jeho podmanivým hlasom. A po dvoch hodinách takmer nepretržitej nočnej zábavy sa túžila okúpať. Vedľa nej ležala rovnako oddychujúca Kes, ktorá z toho aspoň niečo mala. No Ezri sa zlostila, lebo ani s ním ju to nebavilo. Bolo to akurát kvalitné dychové cvičenie. A namiesto aby ona napálila muža, napálil on ju. Prehodil cez seba plášť, obliekol sa a so slovami „idem na záchod" opustil dom. Dalo sa predpokladať, že toalety sú vonku. Docvaklo jej až po dvoch minútach. Chlap sa nevracal a až teraz ako uvažovala, či ju naozaj napálil, si spomenula, že tlačil do vreciek všetky cennosti v dome. A presne v momente pochopenia jeho podvodu do miestnosti vtrhol polonahý chlap s ranou na hlave a krvavým tielkom.

„Zmiznite kurvy!" zreval skutočný majiteľ domu, rozbehol sa k posteli a vytiahol obe ženy z lôžka.

„Mal pravdu, keby si bola štetka, pýtaš peniaze vopred." Chechtala sa Tá druhá.

„Vypadnite z môjho domu!" S tými slovami vytlačil majiteľ obe baby na ulicu. Nahé. Ezri si rýchlo zapla nanooblečenie. Za chrbtom sa ozvalo buchnutie závory a Kesin ukradnutý odev ostal v dome. Pilotka sa akurát zamýšľala, či chlap, ktorý ju oklamal bol neuveriteľne odvážny, alebo pomätený. Veď kto už niekoho ovalí a namiesto aby mu vykradol dom a rýchlo zmizol, do toho sídla ešte privedie štetky a dve hodiny ich tam preťahuje? Ulica bola prakticky vyľudnená. V tom momente sa ozvalo hlasné trúbenie rohu. Ľudia vybiehali z domov a mestom sa šírila panika a krik. Znovu zaburácal roh a zvonil zvon.

„Poplááááááááááááááááááááááááááááááách!" Reval hlas z hradieb. Stále viac a viac okeníc buchotalo, ako ich zatvárali ženy, z otvárajúcich sa dverí sa ozýval detský plač, vybiehali ozbrojení muži brániť mesto a hluk a nočné ozveny prerastali v rámus a burácanie.

„Teraz sa asi dozvieme, prečo majú dvadsaťmetrové hradby." Zamudrovala Tá druhá. Všetci utekajúci okolo mali v očiach hrôzu. Brali meče, kuše, chudobní motyky a exotickú krásku s nahou, ešte exotickejšou Kes iba letmo prebehli očami. Ezri sa snažila telom zakryť Kes a rozhliadala sa po domoch. Našla jednoduchý vzorec. Kto býval v dome sám, nechal príbytok nestrážený. Kto tam mal rodinu spravil síce to isté, no ženy a detváky zabuchovali okenice a zatvárali dvere na závoru. V ulici ostalo päť domov s otvorenými okenicami a pozitívne z troch videla vybiehať „obrancov" pred hrozbou. Nech už bola akákoľvek. Rýchlo potiahla Kes do najbližšieho z týchto príbytkov a hľadala jej oblečenie. O tri minúty už Kes navliekla do mužského, loveckého. Bolo jej o číslo väčšie a páchlo potom, močkou, koňmi a tabakom. Chvíľu hľadala aj nejaké cennosti, no najskôr vytipovala dom nejakého chudáka, nenašla ani len šperky. Vytiahla teda morskú pannu na ulicu, aby zistila, čo sa na hradbách deje. Kým prišla k hradbám, padali prvé výstrely. Tie mega-balisty s šípmi o veľkosti baranidla, že by sa dali použiť minimálne proti drakom strieľali až potom, ako ich konce stráže zapálili. Mohutné pružinové mechanizmy a samotné vypustenie striel vydávali práskanie hlučnejšie ako delostreľba.

Ezri nechala Kes čakať pod hradbami a šplhala po rebríku. Hradby boli kamenné, široké, aby sa na ne zmestili po dva vozy vedľa seba. Pôsobili masívnejšie ako čínsky múr, omnoho vyššie a absolútne nedobytné. Najskôr na výťahoch a vozmi vozili „strelivo" pre tie gigantické kuše – balisty. Zrovna bola Ezri svedkom nabíjania obrovského balistu, skoro tridsať chlapov nieslo poklusom k zariadeniu obrovskú strelu o hrúbke kmeňa štyridsať ročného buku na konci s hrotom o veľkosti dospelého chlapa. Ďalší traja kľukovým mechanizmom naťahovali tetivu z masívnej pásoviny, skôr to pripomínalo lodné lano

a ozývalo sa mohutné prasťanie šponovania ohybných ramien, ktoré určite neboli drevené, ale kovové. Drnčanie napínaného lana vydávalo nepredstaviteľný lomoz, a do toho po hradbách pobehovali stovky chlapov. Niektorí v sedliackom, bežní strážcovia v dobových pancierovaných brneniach. Vonkajší kraj hradieb lemovali stovky lukostrelcov a ak zrovna nestrieľali, otáčali sa na sudy, v ktorých horel oheň, aby si pripaľovali nové šípy.

Niekto zvonka opieral o hradby neuveriteľne masívne rebríky, na ktoré by sa odhadom zmestilo aj päť chlapov bok po boku. Ozbrojenci s dlhými tyčami, skoro päťdesiati, sa s ručaním pokúšali jeden rebrík rovno pred Ezri odtlačiť od hradieb. Podľa námahy, ktorú ich to stálo, dĺžky tyčí a že ich päťdesiat v oceľových čižmách prešmykovalo ako sa do toho opierali, musel po rebríku šplhať minimálne kin-kong. A to asi aj podľa hradieb.

Pri Ezri ležalo niečo, čo ju zdržalo asi o sekundu a snažila sa to identifikovať. Pôsobilo ako jedno z brnení, ktoré mali na sebe oblečené aj vojaci, no bolo zhúžvané, ako rozšliapnutá plechovka od piva a ak to bol kedysi vojak, musel naňho padnúť minimálne asteroid. A že to bol kedysi vojak sa dalo poznať, lebo z pokrkvaných otvorov na plechovke, ktorá bola kedysi brnením, tiekli zovšadiaľ končatiny, orgány, krv a všetko čo v takom chlapovi bolo. Kým sa pilotka rozhliadla, pristavený rebrík z druhej strany hradieb sa mohutnou silou znovu prirazil. Chlapi, ktorí sa ho snažili odtlačiť a teraz boj prehrali, popadali na zem. Ozvalo sa trieštenie brnení. Hradby sa otriasli, zdvihol sa kúdol prachu a cez okraj sa mrštne prevliekol prvý útočník.

Ezri znehybnela a vypleštila oči na niečo, čo sa nedalo pomenovať inak ako – Alien. Tvor skočil pred ňu pár metrov. Mal na výšku tri metre. Postava humanoidná, silne ochlpená, šedivá srsť, chodil po dvoch. V predklone mal dva a pol metra do výšky a ruky až po zem. Ľudské ruky, no neľudsky dlhé a chlpaté. Tvár medveďa, obrovské červené oči a reval desivejšie ako desať tyranosaurov vo všetkých rímejkoch Jurského parku dokopy. Toto čudo by do zaťatej päste bez problémov chytilo celú hlavu dospelého muža a stlačením ju rozpučilo ako plechovku od piva.

Ezri podvedome začasovala a uhla šípu z malej kuše, ktorý by ju zabil, lebo sa postavila do rany strelcovi, ktorý sa snažil zastreliť práve toho – tvora. Okrem prudkého úklonu trhla hlavou do boku, lebo ju nestíhali sledovať vlasy a švihla nimi, aby ich dostala z dráhy horiacej strely. Nech sa jej nechytia. Jej vlasy zasvišťali ako vrtuľa helikoptéry, vydali plesnutie nadzvukovej rany, ktoré sprevádzajú aj plesnutie bičom a strela jej prefŕčala okolo hlavy.

Pilotky s genetickými vylepšeniami vedeli tak rýchlo hýbať hlavou, že dokázali vrkočom plieskať rovnako ako bičom a tieto plesnutia sa pri ich tréningu ozývali stovky rokov po telocvičniach zboru Elite. Tým vrkočom dokázali aj pretínať betónové stĺpy, ako agenti päsťami betónové steny v Matrixe.

Strážca ohromene vypleštil oči, ako podmanivá blondína uhla jeho horiacemu šípu. A asi dumal, okrem toho, či dobre videl, čo vôbec ženská na hradbách robí. Pilotka si ho nevšímala, zaujímalo ju stvorenie. Aj Ezri mala napozeraných kopu filmov a najviac to pripomínala predstavu filmárov – yetiho. Tá druhá tomu už stihla dať meno - trol. Inšpirovala sa knižkou v dome, kde bez vášne strávila dve hodiny plné vášne. Pilotku teraz uvedomiac si, že stále časuje, znepokojilo, že Trol sa hýbal len minimálne spomalene. Bol podstatne rýchlejší ako obyčajní ľudia. Len o niečo pomalší ako letiace šípy. Ona ak časovala, utekajúcich vojakov videla skoro ako statické sochy. Alebo ešte o niečo spomalené spomaľovačky z Matrixu.

Trol sa rozohnal a udrel jedného chlapíka. Čo z neho zostalo, letelo sto metrov. Náraz mu prevalil hrud-

ník a z úst mu počas letu vypadávalo všetko, čo malo ostať v bruchu a hrudi. Skupinka nabíjajúca balistu si ho nevšímala, zvýšila tempo nabíjania a desiati vyskočili na zariadenie a snažili sa mohutnú konštrukciu otočiť práve na prvého útočníka, ktorý sa dostal na hradby. Trol si zas nevšímal ich a ako prvé sa vrhol na skupinku päťdesiatich, ktorí sa predtým snažili odstrčiť jeho rebrík, už sa pozviechali, odvážnejší tasili meče a sedliaci sa dali zbabelo na útek.

Trolovi stačili dva kroky, zahnanie labou a skupinka dvadsiatich ozbrojených rytierov vystrelila z hradieb v gigantickej explózii krvi, končatín a za ohromného rachotu plechu, brnení, mečov, trieštenia kostí a revu vlastencov. Až teraz Ezri pochopila, čo pokrčilo brnenie, ktoré videla toť pred sekundou. Trol mal neuveriteľnú silu. Keby to mala prirovnať k niečomu zo svojej doby, skupinka obrnených rytierov pod úderom päste trola skončila ako keby do nich v plnej rýchlosti nabúral plne naložený nákladný vlak. Každá strela z obyčajného luku či kuše, ktorá trola zasiahla, ho spomalila, mierne odhodila a ešte viac rozzúrila. Niektoré vyrážal, občas uhýbal, niektoré šípy aj chytal a ešte rýchlejšie ako leteli k nemu hádzal späť do strelcov. Ale striel bolo toľko, že postupne mal v sebe pozabodávaných asi osem. A chytila sa mu srsť. Na hradbách boli dokonca aj malí chlapci. A evidentne ich jedinou úlohou bolo pribehnúť k trolovi s vedrom, vyliať naňho zápalnú tekutinu a následne umrieť, lebo sa tým dostali do dosahu jeho láb. No pomáhalo to trolovi lepšie horieť. A nepáčilo sa mu to. O to srdnatejšie bojoval. Horel, zúril a mlátil všetko dookola. Oheň sa zdal byť univerzálny prostriedok na všetko, aj šelmy s nadprirodzenými schopnosťami, lebo jeho rýchlosť sa inak nazvať nedala. Keby to mala prirovnať k niečomu zo svojej doby, pomenovala by to genetické vylepšenia tretieho rádu. Ona mala štvorkové.

Potom sa konečne podarilo skupinke dotočiť balistu jeho smerom, kým sa trol venoval skupinke utekajúcich lukostrelcov (búchal ich po prilbách päsťou zhora a chlapi mizli, ako zatlčené klince). Ozvalo sa zrevanie veliteľa balistu, zadrnčala pružina lodného lana ako keď sa parníku odtrhne reťaz s lodnou kotvou a Ezri sa musela prikrčiť, aby uhla výbuchu hradieb, krvi, kostí a vnútorností, ktoré vyleteli z piatich chlapov čo odzadu ťali trola. Skupinka s balistom si nevšímala, že ich zabijú tiež. Pre fontánu chvíľu nič nebolo vidieť, mega strela zapichnutá do hradieb drnčala ako rozvibrovaný oceľový stožiar a z prachu vyšiel trol prepolený na dvoch. Od pása dole mu chýbalo telo, no aj tak sa ešte zúrivejšie plazil ako gigantická tarantula a rozsieval naokolo peklo. Aj napriek výkrikom umierajúcich sa ozval víťazný rev obrancov a chlapi pobehujúci okolo v snahe sa dostať z dosahu trola doňho stále vo väčšej kadencií strieľali horiace šípy. Trol spomaľoval. No kým zdochol, zabil ešte dvadsať mužov.

Od Ezrinho výstupu na hradby neuplynula ani minúta. Trol musel zabiť minimálne sto mužov, kým ho dostali a možno trojnásobný počet vážne poranil alebo doživotne zmrzačil. Evidentne v tejto spoločnosti nefungovali ani hospice, lebo nezranení chlapi okamžite priskakovali k raneným, stonajúcim a kamarát-nekamarát, hádzali ich telá cez hradby. Aj napriek krátkemu vstupu Ezri pochopila, že trolovia sa živia ľudským mäsom. Trol popri zabíjaní stihol pár končatín aj skonzumovať. A obrana spočívala aj v kŕmení trolov zranenými.

Pohľad na hradby naznačoval, že sú tu ešte tri rovnaké rebríky a aj po tom, z ktorého prišiel prvý trol, už šplhal hore ďalší. No kým neutekali, zdalo sa, že je čas. Ezri preto prešla na kraj hradieb, aby nazrela dolu. Tam bolo sedem ďalších trolov. Traja už horeli. Jedného prišpendlila k zemi masívna strela z balistu a bezmocne sa šklbal a horel. Jeden však na rebríku aj napriek plameňom šplhal hore. Rovno k Ezri. Vyskočil pred ňu a zreval tak desivo, že okolití obrancovia sa rozutekali s podozrivo mokrými nohavicami. Trol sa akoby mimochodom zahnal po Ezri predpokladajúc, že ju zabije, ako kohokoľvek v dave. Dokonca sa

už otáčal a rozhliadal po ďalšej obeti. Keď mu Ezri chytila ruku a prežila jeho úder, prekvapene sa na ňu otočil a pokúsil sa vyslobodiť labu. Ezri ju držala útlou ženskou rúčkou a zdalo sa, že ju má prichytenú v stene. Trol zodvihol obočie a povedal, „Hu?“

Druhou rukou sa ešte rýchlejšie pokúsil udrieť blondínu z druhej strany. Tiež ju chytila a trol od prekvapenia zabudol, že horí. Celou silou trhol rukami a pokúsil sa ju udrieť hlavou. Ezri uhla, podobnou rýchlosťou sa mu presunula za chrbát a dostala jeho ľavú ruku do bolestivej páky. Trol sa zložil na kolená a reval od bolesti. Pilotka tlačila ruku do neprirodzenej polohy až kým sa neozvalo praskanie kĺbu a trol sa rozbliakal ešte hlasnejšie.

Zúriaca beštia sa jej vytrhla. Zlomená ruka jej nevládne ovísala. Povyskočila smerom k Ezri a zahnala sa zdravou rukou na zničujúci úder zhora, ako kladivo božie. Miesto bežného efektu skomprimovania ženy do centimetrovej mláčky krvi, Ezri úder zachytila s miernym pokrčením v kolenách. Ruku prechytila a vykrútila, znovu sa ocitla oblude za chrbtom. Trol sa pokúsil ju kopnúť dozadu. Nastavila lýtku pätu a zlomila mu nohu. Vzápätí mu zlomila aj druhú ruku a potom ho chytila za hlavu v škrtiacej páke a vyvinula všetku silu, aby mu zlomila väzy. No trol mal príšernú silu v krku. Len pomaly otáčala hlavou do stále neprirodzenejšej polohy. Keďže trol bol na kolenách a mal polámané obe ruky, nemohol nič urobiť, iba sa zúrivo metal a snažil sa mohutnou tlamou zahryznúť Ezri do ruky.

Pilotka švihla hlavou, ozvalo sa nové plesnutie biču, krátke hvízdanie ako pri dopade balistickej strely a koniec jej copu, na ktorom mal malé vidličky (požičala si ich od Kes ako estetický doplnok), rozmliaždil trolovi lebku a vyprsklo mu jedno oko. Až to ho oslabilo natoľko, že sa jej podarilo dotočiť mu hlavou a zlomila mu väzy.

Ona bola tiež na kolenách a až keď sa zdvihla a rozhliadla, postrehla, že vedľa stojí druhý trol a celej scéne ohromene prizerá. A ešte asi päťdesiat chlapov. Aj boj na hradbách ustal. Zrazu po všetkom tom rámuse ostalo neuveriteľné, skoro absolútne ticho. Jediné zvuky boli chrchlanie neďaleko umierajúceho, klopotanie dažďa na kamennú stenu hradieb a syčanie horiacej srsti mŕtveho trola.

Druhý trol, keď sa naňho žena v meštiackom oblečení bez kvapky krvi otočila, sa spamätal, skočil z hradieb a dal sa na útek. Niečo zreval na kamarátov a tí ho nasledovali. Na hradbách ešte minútu panovalo ohromené ticho. Vzápätí sa prelialo do víťazného bojového pokriku a skandovania. Pilotka sa rozhliadala po nových fanúšikoch, stále širšie sa ceriacich držkách, mohutnejúcom dave a mračila sa stále viac. Lebo skandovali jej meno.

Copyright © 2024 by Martin Matuška

Chcete otočiť ďalšiu stranu?

Ďakujem, že ste si prečítali prvých tridsať strán STERONu. Ak vám pri tej poslednej napadlo ešte jednu, rád vás pozvem ďalej.

Pokračujte v čítaní. Na www.martin-matuska.com nájdete celý román aj možnosť kúpiť si ho so vstupom do STERON Projektu.

Ak sa rozhodnete vstúpiť do projektu, pomôžete mi dostať STERON k ďalším čitateľom aj za hranicami Slovenska. Podporíte tým aj moju ďalšiu tvorbu. V tomto svete plánujem vydať ešte trinásť kníh a už teraz k nemu tvorím hudbu a videá. Vstupom získate doživotný prístup do VIP dielne, kde vám ukazujem, čo práve vzniká, od prvých nápadov až po videá pred premiérou.

Ak vás už po ukážke oslovila myšlienka projektu a chcete ho verejne podporiť, môžete sa bezplatne prihlásiť medzi garantov dôvery. Napíšte mi vlastnými slovami, čo vás na STERONe zaujalo a prečo mu držíte palce.

Ak STERON dosiahne stanovené ciele a splní podmienky projektu, chcem sa s ľuďmi, ktorí mu pomohli vyrásť, podeliť o časť čistého zisku formou projektových dotácií.

Úspech má zmysel, iba ak sa oň môžeme podeliť.

Martin Matuška